LYNN McKAY

Am aşteptat destul

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de: CORNELIA ALEXOI-SHILI

Capitolul 1

Keira se întrerupse câteva clipe din citit si privi gânditoare peretele din faţa ei, în mijlocul căruia trona portretul lui Eden Cassidy, stăpânul conglomeratului media, la care lucra ca redactor-sef adjunct.

Până acum, însă, nu-l întâlnise niciodată personal pe patronul ei.

Il văzuse totusi de la distanţă, la o întrunire cu angajaţii firmei si nu putuse să nu recunoască faptul că era un bărbat puternic si stăpân pe el, asa cum, de altfel, o dovedea si semnătura sa.

Stând la masa biroului ei din impunătoarea clădire situată în nordul oraşului Sydney, Keira se gândi la ziua în care va sta faţă-n faţă cu persoana care conducea

grandiosul concern. Inima îi tresări cu emoţie, pentru că avea motivele ei să creadă că evenimentul se va produce chiar în acea zi...

Cu câtva timp în urmă, mai precis marţi, David Cassidy intră în biroul ei si o întrerupse, ca de obicei, cu cererea lui absurdă.

- Ascultă, Daniel, sunt mult prea ocupată astăzi pentru a putea fi atentă la ceea ce-mi spui.

- Cred, totusi, Keira că ai putea renunţa câteva momente la ceea ce faci, pentru a-mi acorda puţină atenţie, spuse el, confiscându-i hârtiile din faţă.

- Daniel, nu face asta!

- Acum, poţi să fii atentă la mine.

- Daniel!

- De ce nu vrei să iesi cu mine?

- Pentru simplul motiv că sunt mai în vârstă decât tine.

- Ce exagerare. Doar cu opt ani.

- Cu nouă.

La cei nouăsprezece ani ai lui, Daniel Cassidy era mult mai matur decât foarte mulţi bărbaţi de treizeci de ani. Keira stia asta.

Cu siguranţă, era o mare diferenţă între el si

Dennis, fostul ei soţ.

Keira oftă si încercă să si-l scoată din minte pe bărbatul
care o făcuse să sufere atât de mult.

- Desi, continuă ea, n-as putea spune că nu te admir.

- Atunci, de ce nu vrei să iesim sâmbătă împreună? Iţi promit că după prânz te conduc acasă. Fără niciun gând ascuns, adăugă el, clipind poznas.

Keira simţi că se înroseste si se certă în gând pentru această reacţie. Avea totusi douăzeci si opt de ani, pentru numele lui Dumnezeu!...

Se căsătorise la douăzeci si divorţase la douăzeci si cinci, nu era asadar cazul să se rusineze ca o adolescentă în faţa tachinărilor cu aluzii indecente.

De obicei nu lua în seamă asemenea lucruri, se gândi ea.

- Nu înţeleg de ce nu te-ai dus cu astfel de propuneri la vreuna din nenumăratele angajate de aici, care sunt de-o seamă cu tine, replică ea.

- Urăsc sexul ocazional, draga mea. Prefer o relaţie serioasă.

- Atunci, încearcă să cunosti pe cineva de vârsta ta, cu care ai putea avea o astfel de relaţie.

- Ah, sunt atât de plicticoase... Prefer fetele mai mari decât mine. Dar să lăsăm asta. Mi-am anunţat deja familia că vei fi invitata mea, sâmbătă.

- Ti-ai anunţat familia? întrebă Keira distrată, ocupându-se din nou de fisele de pe biroul ei.

- Mă rog. I-am spus unchiului meu.

Deodată, tânăra femeie păru să realizeze cele spuse de Daniel si îsi ridică privirile, uimită:

- Ce-ai făcut?

- Păi.

Daniel îsi trecu încurcat mâinile prin păr.

- De fapt, am fost provocat s-o fac, continuă el.

- Ai fost provocat să vorbeşti despre mine? Nu înţeleg. Nici nu mă cunoaste. Atunci, cum?.

- Ba da, te cunoaste, după nume. Toată lumea stie deja că esti mâna forte aici si că revista „Chloe", e practic condusă de tine. Bătrânul tău sef a lăsat totul în seama ta si e un fapt care a ajuns repede la urechile tuturor.

- Daniel, te rog, nu.

- Am înţeles, o întrerupse el. Nu vrei să discuţi

despre această chestiune. Oricum, Eden stie că lucrezi aici, asta vroiam să spun, de fapt.

- Nu prea cred. Sunt o angajată printre atâţia alţii, nu avea cum să mă fi reţinut. Revista pentru care lucrez e ultima roată de la căruţa editurii Cassidy-Ford. Nu avea cum să fie interesat de ea.

- Ha!. Nu-l subaprecia, Keira, tipul are o minte de computer. Nu uită niciodată, dar, absolut niciodată, pe nimeni si nimic. Ştie că lucrezi pentru această revistă si vrea

să te cunoască personal.

- Daniel, pe toţi sfinţii!...

- Bine, ia-o ca pe o întâlnire de afaceri, atunci.

- O întâlnire de afaceri? Sărbătorirea a optzeci de ani de la nasterea bunicului tău, e doar o întâlnire de afaceri?

- Păi.

- De vreme ce bunicul tău e sir Samuel Ford, co-fondatorul acestui ilustru conglomerat media, să nu-mi spui că aniversarea zilei lui de nastere e o problemă de afaceri.

- Oricum, vor fi atât de mulţi invitaţi, încât noi vom trece neobservaţi.

- Ah, nepotul lui sir Samuel Ford va trece

neobservat la celebrarea bunicului său. Haide, Daniel, întreci măsura, râse cu sarcasm Keira. De obicei, judeci mult mai matur si te-am apreciat mereu pentru asta.

- Hai, promite-mi că o să vii; dacă vei fi acolo, n-o să mă plictisesc, asa cum se întâmplă de obicei când mă duc la întrunirile familiei.

Daniel luă un scaun si se aseză lângă ea, prinzându-i mâinile într-ale lui.

- Hai, Keira, stiu că mă placi pentru mine însumi, nu pentru numele familiei mele sau pentru bani. Tu nu esti ca alte fete, am observat asta. Dacă ai fi fost, nu mă atasam
atât de mult de tine.

Keira îsi retrase mâinile zâmbind. Era foarte adevărat. Desi foarte tânăr, Daniel intuise cu exactitate modul ei de a fi.

- Nu ţine, Daniel. Nimic nu mă va convinge să merg cu tine, acolo. E ultimul meu cuvânt.

- Ah, Keira, îmi placi cu adevărat, surâse el. Esti atât de amuzantă si de inteligentă. Chiar nu poţi să-mi faci această favoare? Ti-as fi recunoscător pentru totdeauna, dacă ai face asta pentru mine.

- Nu, Daniel.

- Keira, uite ce e, spuse Daniel, ridicându-se de pe scaun cu un surâs în colţul gurii. Cum l-am anunţat deja pe unchiul meu de venirea ta, nu mai avem încotro si trebuie să mergem împreună. Altfel, sunt sigur că Eden îmi va pune o sumedenie de întrebări cu privire la schimbarea situaţiei. Nu vreau ca după asta să-ţi investigheze viaţa personală cu lux de amănunte.

- De ce ar face-o?

- Orice gest, oricât de puţin iesit din comun, e urmat de investigaţii asupra subiectului respectiv, la acest nivel, Keira.

- Daniel, nu încerca să.

- Vin să te iau de acasă, sâmbătă dimineaţă la ora opt si jumătate, o anunţă el si se îndepărtă, înainte ca tânăra să mai poată spune ceva.

A doua zi dimineaţă, asteptând în faţa usii de la intrarea casei ei, Keira se gândi la extraordinara putere de manipulare a familiei Cassidy.

Faimosul stăpân al concernului putea fi mândru de nepotul lui.

- Cum pot să accept să ies cu un băiat care abia a iesit din adolescenţă? îi spuse ea motanului aproape adormit de la picioarele ei. Şi încă la o

petrecere de multimilionari. Ce zici de asta, Roger?

Motanul, negru si masiv, rămase nemiscat, dar ridică totusi un moment vârful cozii.

Keira încercă să se relaxeze.

- Poate nu va fi chiar atât de rău, nu, Roger?

Coada motanului se vântură, din nou, câteva clipe.

- Halal răspuns, adăugă Keira si coborî scările.

Căsuţa aparţinuse cândva mătusii sale, dar i-o lăsase ei
mostenire. După divorţ, tânăra hotărâse să se mute aici.

Cu banii din salariul primit de la firma Cassidy-Ford, Keira reusise să modernizeze totul, astfel că acum era o căsuţă destul de atrăgătoare, cu două dormitoare, o baie, un birou, o sufragerie si o bucătărie destul de spaţioasă. In spatele casei, Keira adăugase o verandă de lemn si o piscină înconjurată de o mulţime de copaci si tufe înalte de trandafiri.

In dimineaţa aceasta, însă, Keira era mult prea preocupată de cele ce se vor întâmpla în cursul zilei, pentru a acorda prea multă importanţă acestor realizări ale sale.

Se întoarse asadar la poartă si, după câteva minute, masina lui Daniel se opri în faţa ei.

- Poftiţi, doamnă, spuse Daniel, după ce deschise portiera din dreptul scaunului pentru pasageri.

Un moment după asta, tânărul se uită puţin în jur si adăugă, zâmbind cu admiraţie si bună dispoziţie:

- Imi place casa ta.

- Da, păi. să mergem, Daniel, Până nu mă răzgândesc, asa cum îmi spune cel de-al saselea simţ că ar fi mai bine să fac, replică ea, luând loc lângă el în masină si asezându-si valijoara pe bancheta din spate.

Daniel o ajută imediat, surâzând.

Era îmbrăcat într-o pereche de blugi si un tricou, dar, bineînţeles, nu cele executate de firme fără mari pretenţii.

- De ce esti atât de indispusă? o întrebă el. Să nu-mi spui că nu-ţi place masina mea sport, continuă el, văzând-o cu câtă atenţie cerceta interiorul masinii lui, o Mazda MX5, rosie.

- Masina e-n regulă. Mă întreb doar cât de experimentat e omul de la volan, adăugă Keira,

ironic.

- Nu-ţi face griji, Keira, te asigur că sunt un sofer cât se poate de bun, râse Daniel si demară.

O oră mai târziu, asteptând ca porţile controlate electronic ale vilei Cassidy să se deschidă, Keira nu putu să nu recunoască faptul că Daniel era, într-adevăr, un conducător auto absolut excelent.

Keira se întoarse spre el zâmbind. Descoperise încă o calitate la tânărul care se comporta si gândea atât de matur.

Rămas orfan la zece ani, Daniel fusese crescut de către unchiul său, dar probabil acesta nu avusese timp să realizeze cât de mândru putea fi de nepotul lui.

- Iată-ne ajunsi, spuse Daniel, oprind în faţa maiestuoasei clădiri. Asta-i vestita baracă a familiei.

- Baracă, Daniel? râse Keira. Te poţi pierde-n casa asta si să nu te găsească nimeni câteva zile.

- Foarte adevărat. E singurul lucru pe care l-am apreciat întotdeauna la această casă, surâse Daniel si înmână bagajele Keirei valetului care venise să-i ajute. Ea e domnisoara Strong, Burton,

îi spuse el bărbatului între două vârste care se înclină usor în faţa lor. As vrea să o cazăm în camera verde, de pe acelasi culoar cu camera mea. Nu vreau s-o scap din ochi, comentă Daniel, cu

umorul cu care Keira începea să se obisnuiască, deja.

- Vă rog să mă urmaţi, doamnă, spuse valetul, politicos, si o conduse în holul impunător.

Daniel îi urmă imediat, iar când valetul se îndreptă spre lift, îl atinse usor pe braţ, conspirativ:

- Nu, spuse el, zâmbind. Dacă vom lua liftul, vom atrage atenţia tuturor celor din casă, asa că vom urca pe scări. Unchiul meu e acasă? adăugă el, privindu-l pe valet cu insistenţă, în timp ce urcau încet scările.

- Il asteptăm de o oră, răspunse acesta, apoi, la etajul al doilea, deschise o usă din capătul culoarului si-i făcu semn Keirei să intre.

- Sper că te vei simţi bine, aici, domnisoară Strong, îi spuse Daniel zâmbind. Dacă ai nevoie de ceva, apasă doar pe butonul de lângă usă si vei fi servită imediat. Nu ezita să ceri tot ce-ţi pofteste inima, adăugă el surâzând cu subînţeles si

făcându-i usor din ochi un semn strengăresc.

- Mulţumesc, răspunse Keira.

După ce valetul se retrase, tânăra privi cu admiraţie în jur.

- Ei, care e verdictul? o întrebă Daniel, închizând usa în urma lor.

- Era cazul să mai întrebi? E divin, replică ea, aruncându-si ochii din nou peste camera decorată în verde
si auriu.

Apoi, Keira se duse pe balconul mare, de unde se deschidea o perspectivă largă asupra întregii proprietăţi.

- Ce vedere fabuloasă! exclamă ea. N-am realizat, mai înainte, că locuinţa e asezată la o asemenea înălţime.

Daniel o cuprinse afectuos de umeri.

- Toate acestea pot fi ale tale, Keira. Gândeste-te la asta. Spune doar un cuvânt.

- încetează, Daniel, îl admonestă ea.

- Ah, esti atât de frumoasă când faci pe educatoarea, surâse el si mai înainte ca tânăra să mai poată spune ceva, Daniel îsi lipi buzele de ale ei.

Keira îsi puse imediat braţele pavăză la piept si-l împinse usor.

- Iartă-mă, Keira, un mic demon din mine m-a împins să fac asta. Cred că a fost, de fapt, doar expresia bucuriei că ai acceptat să vii aici.

- Doar o dată să mai faci asta, Daniel Cassidy, si n-o să mă mai intereseze nicio petrecere si nimic altceva si voi pleca. Vorbesc foarte serios.

- Păi. dacă n-ai fi atât de irezistibil de atractivă.

In acel moment, auziră o masină oprindu-se în faţa casei si, imediat, o portieră trântindu-se.

Se întoarseră amândoi să privească peste balustrada
balconului. Daniel continua s-o ţină de după mijloc.

Atenţia Keirei se fixă asupra bărbatului înalt si brunet, care se uita lung la ei. Nu zâmbea.

Eden Cassidy în carne si oase, îsi spuse Keira.

Bărbatul se îndreptă apoi spre scări si atunci Keira observă că nu fusese singur în Jaguarul negru.

Femeia care-l însoţise si care-l urmă imediat, era aproape la fel de înaltă ca el, după cum observă Keira, era îmbrăcată foarte elegant si avea în mână o valiză foarte mică, din piele, pe

care ţinuse s-o ducă în casă fără ajutorul valetului.

- Unchiul meu, preciză Daniel, trăgând-o usor pe Keira, care se aplecase atât de mult peste balustradă pentru a-i vedea pe cei doi, încât păruse că era pe punctul să cadă peste ea.

- {tiu, oftă ea. Nu părea prea mulţumit de ipostaza în care ne-a văzut. Daniel, cum ai putut face asta?

- Cum am putut, ce?

- Daniel, nu face figura asta atât de inocentă. Cum ai putut să mă îmbrăţisezi când stiai că putem fi văzuţi?

- Crezi că am făcut-o dinadins? Pur si simplu n-am mai rezistat, trebuia să te-ating, surâse el.

- Daniel, dacă stiam că esti asa.

- Jur că nu mi-am propus asta dinainte, Keira. Nici eu
nu-mi închipuisem că se va întâmpla astfel.

- Daniel, îţi dai seama ce se poate întâmpla acum? Unchiul tău a fost foarte nemulţumit de ceea ce a văzut.

- Nu cred că a observat, răspunse Daniel, încercând s-o linistească. Nu ţi-ai dat seama că la volan era Megan? El e întotdeauna cu capul în

agenda lui sau atent la ceea ce vorbeste la telefon.

- Megan?

- Da, Megan Donnelly, secretara lui Eden, ca să nu zic mai mult, râse scurt Daniel. Sau domnisoara Vineri, sau mâna lui dreaptă, numeste-o cum vrei, atâta timp cât asta exprimă ceva. indispensabil.

Keira dădu din mână, în sensul că nu vroia să audă mai mult.

Ce importanţă avea pentru ea faptul că femeia aceea cu o alură atât de rece nu era doar într-o relaţie de afaceri cu marele Eden Cassidy?

La urma urmei, bărbatul nu putea lucra douăzeci si patru de ore din douăzeci si patru, nu?

Nu, îsi spuse din nou, Keira, ce face Eden Cassidy cu timpul lui nu este si nu va fi niciodată problema mea.

- Desi. continuă Daniel, mă întreb dacă prietenul lui Eden, Kyle Ferguson, n-a trăit toţi acesti ani cu speranţa că Megan îi va acorda atenţie.

- Ascultă, Daniel, răspunse Keira, am fost de acord să te însoţesc în acest weekend, împotriva tuturor principiilor mele. Inţelege, însă, că între noi nu poate exista decât o relaţie platonică. Asa că te

rog ca de acum înainte să-ţi ţii mâinile acasă.

- Bine. Imi pare foarte rău, Keira, nu m-am gândit că o îmbrăţisare nevinovată te va supăra atât de mult. Bine, hai să lăsăm asta. Ce zici de o partidă de tenis înainte de prânz?

Keira fu de acord si Daniel o anunţă bucuros:

- Bine, atunci te voi astepta peste cinci minute în bibliotecă.

- Peste zece minute, Daniel, dar unde e biblioteca?

- Cobori cu liftul la parter si a doua usă pe stânga, cum privesti dinspre intrarea în casă, e biblioteca. Peste zece minute, aunci, spuse Daniel si iesi din cameră.

Inainte de timpul fixat, Keira coborî cu liftul si ajunse în hol.

Se uită cu atenţie în jur, mirându-se încă o dată de luxul si de eleganţa care domneau în toată casa, după care se îndreptă spre usa indicată de Daniel, care era larg deschisă.

Ajunsă în pragul acesteia, Keira rămase ţintuită locului, fascinată de ceea ce văzu.

Incăperea era deosebit de spaţioasă si de luminoasă, cu câteva corpuri de bibliotecă din

lemn negru, în care cărţile legate în piele erau aliniate cu grijă.

Pe peretele din faţa ei erau patru portrete. Unul era al lui Daniel, un altul al lui Samuel Ford si un altul al lui William Cassidy, pe vremea când erau de vârsta lui Daniel.

Cel de-al patrulea tablou, cu mult mai mare decât celelalte, era al lui Eden Cassidy.

- Cum ţi se par aceste tablouri? o întrebă Daniel, apărând brusc în spatele ei si făcând-o să tresară. Impresionant, nu-i asa?

Daniel era îmbrăcat acum cu o pereche de pantaloni albi, scurţi, si cu un tricou foarte lejer. Intr-o mână ţinea o rachetă de tenis.

- Credeam că semeni foarte mult cu unchiul tău, dar acum că văd portretul lui Samuel Cassidy, cred că îi semeni mai mult bunicului tău, spuse Keira, privind când spre tablouri, când spre Daniel.

- Cum? Ai avut impresia că semăn cu Eden? râse Daniel si-i puse o mână pe umăr. Dar nu semăn deloc cu el. Nu ţi-am spus că el nu-i decât un robot computerizat? Luni dimineaţa e programată pentru munca lui si toată săptămâna nu mai vede nimic altceva.

- Cred că exagerezi.

- Nu glumesc deloc, Keira. Eden e doar un robot. E programat doar pentru muncă si pentru câteva alte acţiuni strict necesare: să mănânce, să facă dus, să doarmă. Si având în vedere vârsta pe care o are, cred că mai face un lucru. dar doar o dată pe lună, sau si asta, sunt convins, în timp ce vorbeste la telefon.

Inainte ca tânăra să răspundă ceva, un sunet scurt în spatele lor îi făcu să se întoarcă vinovaţi, ca si cum ar fi fost doi copii prinsi cu degetele în borcanul cu dulceaţă, se gândi Keira, mai târziu.

Eden Cassidy stătea în pragul usii, privindu-i printre gene, cu ochii mult îngustaţi.

Auzise ce vorbiseră? se întrebă Keira.

Bineînţeles că auzise, îsi spuse ea imediat. Se vedea foarte clar din toată atitudinea lui.

Oricum, Keira nu putu să nu observe cât de atractiv era bărbatul din faţa ei, privit de aproape.

- Te cheamă cineva la telefon, Daniel, spuse el, cu răceală. Vorbeste din biroul meu.

Daniel o prinse instinctiv pe Keira de umeri, ca si cum ar fi vrut s-o apere de această apariţie atât de neasteptată.

- Cine e? întrebă Daniel, mult mai uimit decât ar fi fost probabil cazul.

Eden Cassidy îi aruncă o privire Keirei, după care se uită lung la nepotul său:

- Numele de Cat, nu-ţi spune nimic?

Keira îl urmări pe Daniel cu coada ochiului. Acesta se înrosi până-n vârful urechilor si aruncă o privire fugară spre Keira înainte de a răspunde:

- Ah, da, am fost colegi de scoală. Keira, asteaptă-mă, te rog, nu voi lipsi mult.

Intre ea si Eden Cassidy se lăsă o liniste apăsătoare. Câteva minute în sir, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Keira privi tavanul, tot timpul, iar Eden o scrută fără să se ascundă.

Când, în sfârsit, Keira reusi să-si pună în miscare buzele, îngăimă abia auzit:

- Ce mai faceţi, domnule Cassidy? Eu sunt Keira Strong.

- {tiu. Sunt bucuros să te întâlnesc în sfârsit, spuse el, înclinând puţin capul.

Pe dracu, îsi spuse Keira. Ei, bine, putea juca si ea aceast rol al convenienţelor sociale.

- Daniel tocmai îmi arăta portretele de familie.

- Ah, da? întrebă el, sarcastic.

- Tocmai îi spuneam lui Daniel cât de mult seamănă cu bunicul lui.

Eden Cassidy nu făcu niciun comentariu, astfel că tânăra continuă:

- Mi-a povestit cum cei doi bunici ai lui, Samuel Ford si
William Cassidy au devenit parteneri cumpărând împreună o editură foarte mică si cum s-a ajuns la concernul de astăzi, recită ea, ca si cum ar fi învăţat totul pe dinafară special pentru această ocazie.

Eden Cassidy surâse din colţul gurii.

- Da, asa s-a întâmplat, si probabil Daniel ţi-a vorbit în termenii cei mai coloraţi despre bunicii lui, nu-i asa?

Keira negă dând din cap si-l privi cu o expresie întrebătoare.

Sunt surprins că nu ţi-a spus nimic despre faptul că Sam Ford si William Cassidy au fost îndrăgostiţi de aceeasi fată. Il amuză foarte mult să vorbească despre povestea asta. Fata se numea Maryann Rogers si l-a preferat pe William. Au avut împreună doi fii: pe mine si pe Michael. Sam s-a căsătorit cu altă fată si au avut o fiică pe nume

Chloe. Fratele meu s-a căsătorit cu Chloe, iar produsul acestei căsătorii a fost Daniel. O poveste destul de romantică, nu-i asa?

- Da, si cred că Sam a fost foarte fericit când fiica sa s-a căsătorit cu Michael.

- Mai mult sau mai puţin, dar în mod sigur, a fost în extaz când s-a născut Daniel, spuse Eden si înaintă încet câţiva pasi în încăpere.

Keira se dădu instinctiv puţin înapoi pentru, că simţi că o sperie apropierea de acest bărbat atât de puternic si de faimos.

- Daniel e pupilul lui Sam, comentă Eden Cassidy. Si el si eu ne punem mari speranţe în Daniel, continuă Eden, si Keira constată cu surpriză că ochii lui erau albastri, nu căprui-închis, asa cum îi păruse iniţial.

- Mă surprinde că nu ne-am întâlnit mai înainte, domnisoară Strong. Cred că lucrezi pentru Cassidy-Ford de cinci sau sase ani.

- Da, de cinci ani, răspunse Keira, ca si cum ar fi fost o studentă în faţa unui profesor tiranic. Dar revista pentru care lucrez nu e prea însemnată.

- Are totusi succes, răspunse Eden Cassidy, din câte spun statisticile. Si mi s-a adus la cunostinţă

că datorită ţie.

- Ah, e o exagerare, răspunse Keira. O revistă nu este făcută de un singur om.

- Categoric, dar fiecare echipă trebuie să fie condusă de cineva, iar rezultatele depind foarte mult de persoana care coordonează totul. Dar nu despre asta vreau să discutăm acum. In acest moment, vreau să profit de absenţa lui Daniel si să vorbim despre altceva.

Stomacul Keirei se strânse cu putere. Despre ce altceva ar fi putut vorbi ei doi? se întrebă ea si-l privi uimită.

- As vrea să vorbim despre Daniel, adăugă Eden
Cassidy.

- Despre Daniel? întrebă ea, gândindu-se de ce-l interesa pe marele sef viaţa ei personală, de vreme ce timp de cinci ani n-o luase în seamă. Nici măcar pe Daniel nu-l întâlnise până acum câtva timp, când începuse să lucreze pentru revista Chloe.

- Bi. Bineînţeles, bâigui ea. E un tânăr foarte capabil si aveţi de ce să vă mândriţi cu el.

- Da. Sună impresionant, replică el.

- Da, sunt convinsă că Daniel e un mare talent.

Eden Cassidy îsi îngustă ochii si o analiză cu răceală.

- Da, de asta sunt convins si eu, dar. eu vreau să stiu altceva. Ce intenţii ai cu privire la nepotul meu?

Capitolul 2

Keira simţi că lesină, în timp ce se uită nedumerită la bărbatul din faţa ei. Ce vroia să întrebe? Nu putea crede că.

Ochii lui, la fel de adânci ca Oceanul Pacific si incredibil de albastri, surâdeau cu ironie.

- Ce intenţii am? Mă tem că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

- Ah, ba da, înţelegeţi foarte bine, domnisoară Strong. Deci. ce intenţii aveţi cu nepotul meu? insistă el. Cred că am fost destul de clar când am pus întrebarea, dar dacă îmi spuneţi că n-aţi înţeles, voi fi mai explicit.

- Vă rog.

- Ce caută o femeie măritată, care nu mai poate spune că e chiar la începutul tinereţii, cu un băiat care abia a iesit de pe băncile scolii?

Keira simţi că explodează. Cum îsi permitea? Cum îndrăznea să facă niste insinuări atât de vulgare? Ce putea să-i răspundă?

- Daniel si cu mine lucrăm în departamente vecine. Atâta tot. Daniel a fost foarte amabil si.

Ah, de ce o lăsase Daniel singură?

- Daniel mi-a cerut să-l însoţesc la aniversarea zilei

de nastere a bunicului lui, pur si simplu în calitate de prietenă a lui.

- Ah, deci sunteţi prieteni.

- Da, răspunse Keira, trecând peste tonul ironic al lui Eden Cassidy. Daniel e un tânăr foarte drăguţ, foarte atractiv si extrem de inteligent. Desi îl văd pentru prima dată în afara orelor de serviciu, m-am simţit minunat în compania lui.

- Si te astepţi ca eu să te cred? o întrebă Eden Cassidy cu un surâs în colţul gurii.

- Nu sunt o mincinoasă, domnule Cassidy. Dar dacă nu mă credeţi, întrebaţi-l pe nepotul dumneavoastră.

- Ah, bineînţeles că-l voi întreba si pe el, nu-ţi face griji. Mă interesează însă să discut situaţia si cu tine. Esti mai în vârstă decât nepotul meu si presupun că si mai matură.

- Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Keira nu sunt chiar cu atât de mulţi ani mai mare decât el.

- Ei, hai să recunoastem acum, domnisoară Strong, că esti cu destui ani mai mare decât el.

- Vorbiţi ca si cum as putea să-i fiu mamă, ceea ce ar fi fost imposibil. Mă deranjează, oricum, faptul că vă implicaţi în această problemă.

- Ah, chiar asa? Credeam că am vorbit destul de degajat despre această problemă. Putem considera că am avut o discuţie la un pahar de vin. Iţi convine mai mult asa?

- Puteţi crede sau nu, nu sunt interesată de bogăţiile familiei lui Daniel. Dacă n-aţi fi fost atât de jignitor de insinuant, as fi râs de această discuţie.

- Ah, dacă te-ai simţit ofensată, te rog să mă ierţi. Dar cred că poţi să-ţi dai seama si singură, domnisoară Strong, ce se poate crede despre tine în situaţia în care te afli.

Keira nu spuse nimic, dar simţi că nu mai putea rămâne în aceeasi cameră cu un om atât de nesuferit.

Dacă asa era toată familia Cassidy, atunci nu-i era deloc greu să înţeleagă de ce Daniel nu putea suferi întrunirile de familie.

- Cred că am precizat destul de clar, răspunse Keira, că eu si cu Daniel suntem într-o relaţie de prietenie si sunt convinsă că numai cineva răuvoitor s-ar putea gândi la
altceva.

- Prieteni? întrebă Eden Cassidy pe acelasi ton ironic.

- Da, prieteni, domnule Cassidy. Oricât v-ar părea

dumneavoastră de necrezut, nu mă culc cu un bărbat mai tânăr decât mine. Si nici cu unul mai în vârstă. Mi se pare de neiertat să mă trataţi în modul cum mă trataţi când e prima oară că mă vedeţi în carne si oase.

- Oh, ce discurs temperamental, domnisoară Strong. E usor să-mi spui toate astea, atâta vreme cât soţul tău nu e de faţă.

Keira făcu ochii mari. Asadar, marele Cassidy nu stia nimic despre viaţa ei personală. Credea că a venit aici lăsându-si soţul acasă, pentru a se distra cu un bărbat mai tânăr. Ce drăguţ!.

- Se pare că în trecutul faimosului concern Ford-Cassidy au existat momente cu întâmplări neplăcute, de vreme ce mi-aţi spus acum toate acestea. Puteţi fi sigur, însă, că nu sunt o femeie îmbătrânită înainte de vreme si plictisită, care profită de ocazia de a iesi cu un tinerel.

- Ce vrei să spui? o întrebă Eden Cassidy, privind-o printre gene.

- Inseamnă că regret că v-am ruinat mica fantezie despre o femeie cu o viaţă anostă care pentru a-si mai omorî plictiseala are tot felul de aventuri ocazionale. Totusi, e cazul să vă spun că sunt acel

gen de femeie care mai crede încă în sanctitatea căsătoriei, ceea ce mă poate face, desigur, în ochii dumneavoastră si ai celor din cercul dumneavoastră destul de prozaică. Acum v-as ruga să mă scuzaţi si să-l informaţi pe Daniel, când se va întoarce, că sunt pe terenul de tenis.

Spunând acestea, Keira dădu să iasă din încăpere, dar se întoarse imediat, pentru a se mai uita o dată în ochii lui Eden Cassidy.

- As mai avea să vă spun ceva, totusi. Puteţi face cum credeţi, dar dacă as fi în locul dumneavoastră, n-as încerca să-l îndepărtez pe Daniel de mine. Asta ar fi ultima picătură care ar face să se reverse paharul deja foarte plin al nemulţumirilor nepotului dumneavoastră cu privire la comportamentul familiei lui.

- Relaţia mea cu nepotul meu nu e o problemă care te priveste pe tine, domnisoară Strong, răspunse Eden Cassidy si Keira realiză că acesta se abţinuse cu greu să nu izbucnească.

- Intâmplător, sunt de acord cu dumneavoastră. Dar când ideile dumneavoastră preconcepute mă afectează pe mine, cred că trebuie să mă protejez, spuse ea, mulţumită că-l redusese la tăcere pe

celebrul patron.

Astfel, după ce-si trecu victorioasă, ochii peste faţa lui încremenită în cea mai rece expresie cu putinţă, Keira se îndreptă spre iesire.

Burton o observă imediat si, intuindu-i intenţiile văzând-o cu racheta de tenis în mână, îi arătă cum putea să ajungă pe terenul de sport din spatele casei.

Plimbându-se în sus si-n jos în asteptarea lui Daniel, Keira se întrebă din nou cum îsi permisese Eden Cassidy să-i vorbească într-un mod atât de arogant si de jignitor.

Nu numai că n-o cunostea pe ea, dar nu-si cunostea nici măcar propriul nepot.

Se părea că în cele câteva săptămâni de când lucra la revista “Chloe”, prilej cu care îl întâlnise adeseori pe Daniel, reusise să-l intuiască mult mai bine decât unchiul lui, desi, din câte stia ea, locuiau de nouă ani împreună.

Deodată, Keira se opri locului, pocnindu-si racheta cu palma.

Stia ce avea de făcut.

Isi va face bagajele si va pleca imediat din palatul acela impunător, lăsându-l pe Daniel cu familia lui cu tot.

Dar asta era exact ceea ce dorea Eden Cassidy, îsi spuse ea, imediat. Nu nu vroia să-i dea satisfacţie.

Va rămâne până la sfârsitul weekendului. Cine stie?. Poate Eden Cassidy îsi va schimba părerea despre ea si
despre nepotul lui.

- Iartă-mă că te-am făcut să mă astepţi atât de mult, spuse Daniel apărând brusc în spatele ei si evitându-i privirile. O fostă colegă de scoală. Ştii cum se lungesc la vorbă astfel de persoane.

- Şi cum ai reusit să scapi de ea? întrebă Keira surâzând.

Vroia cu orice preţ să uite discuţia avută cu Eden Cassidy si acesta era un moment potrivit.

- Cu mare greutate, răspunse Daniel. Cum ţi s-a părut unchiul meu? o întrebă el, strângând în mâini racheta.

- Ce vrei de fapt să stii, Daniel?

- Nimic. Mă gândeam doar că. Mi-ai spus că nu l-ai mai întâlnit niciodată în carne si oase. Mă întrebam ce impresie ţi-a făcut.

Ce impresie i-a făcut! îsi spuse Keira în gând. Că arată mult mai bine în realitate decât în ziare sau la televiziune. Dar aspectul fizic nu e totul.

- Am vorbit doar câteva minute, împreună, replică ea, uitându-se în altă parte. N-as putea susţine că am reusit să-mi formez o opinie, adăugă ea, uimită că putea minţi cu atâta usurinţă. Dar ce altceva ar fi putut răspunde?

- Despre ce aţi vorbit?

- Asa cum ţi-am mai spus, am discutat doar câteva minute.

- Nu stiu. Am crezut că aţi vorbit despre.

- Ah, da. Lasă-mă să ghicesc, râse cu poftă Keira. Ai crezut că am vorbit despre tine, nu-i asa?

- Da, m-am gândit că a încercat, în stilul lui caracteristic, prinzându-te de braţ si vorbindu-ţi ironic, să te convingă. să -mi spui că diferenţa de vârstă dintre noi e prea mare si că ar fi cazul să renunţ să mai vreau să te văd. Si că. mai bine as merge la universitate.

- Las-o baltă, Daniel. Nici măcar n-a pomenit despre toate astea.

- Interesant că a pierdut o asemenea oportunitate. Cum eu n-am fost de faţă. Nu stiu. Ciudat că n-a făcut-o.

- De ce crezi că ar fi trebuit să discute cu mine despre asa ceva? Si ce anume l-ar fi putut determina

să creadă că as avea vreo influenţă asupra ta? Poate i-ai spus tu vreun neadevăr.

- Despre ce?

- Despre noi doi.

- Nu, Keira, jur!. Tot ce i-am spus a fost că mă vei însoţi la aniversarea zilei de nastere a lui Sam.

- Bine. Acum, ce-ar fi să jucăm puţin tenis? spuse ea cu nonsalanţă.

- Eu sunt gata, răspunse Daniel, pregătindu-si racheta.
Dar nu te voi lăsa să câstigi nicio partidă si asta pentru că esti o vulpe bătrână, Keira.

- O vulpe bătrână? întrebă Keira, fără să zâmbească.

- Da, una extrem de atractivă, dar, totusi. o vulpe bătrână.

- Ah, îţi arăt eu vulpe bătrână, mucosule, râse ea, doar să-ncepem să jucăm.

Două ore mai târziu, Daniel bătu în usa camerei Keirei.

- Am venit să te conduc la masa de prânz, draga mea, spuse el, intrând fără a mai astepta răspunsul invitatei lui.

Keira era deja îmbrăcată cu un costum de denim,

foarte bine mulat pe corp si Daniel o privi cu admiraţie:

- Esti gata de iesire, nu-i asa?

- Da, cred că da, dar trebuie să admit că oasele mele bătrâne se resimt după meciul de tenis de astăzi.

Râseră amândoi si porniră spre sala de mese, bine dispusi.

- Unde ai învăţat să joci tenis atât de bine? întrebă Daniel.

- Am luat prima lecţie la nouă ani si am jucat tenis de performanţă până aprope de vârsta ta.

De fapt, până se măritase si Dennis considerase că tenisul nu era pentru o femeie căsătorită, îsi spuse ea în gând cu amărăciune, iar cu voce tare adăugă:

- Am fost destul de bună.

- Destul de bună? M-ai făcut praf, dar trebuie să încerc să-mi iau revansa, asa că vom mai juca si altă dată.

- Ajunseră în faţa unei usi duble deschise larg în acel moment si acoperită cu o draperie. Daniel o invită pe terasa spaţioasă, unde în mijloc trona o masă la care erau asezate cel puţin o duzină de persoane.

Pe o altă masă, lângă usă, erau o mulţime de platouri cu salate, fripturi si fructe.

Daniel o invită pe Keira să-si pună pe o farfurie atât cât considera necesar din bucatele ornate cu grijă.

Keira însă simţi că n-ar putea să mănânce nimic în acel moment, pentru că Eden Cassidy, de la locul său din capătul mesei care domina terasa, îsi înfipse privirile în ceafa ei.

- Asa se va servi si cina? întrebă Keira, punându-si salată în farfurie, desi cam fără chef, în ciuda modului apetisant în care arăta totul.

- Da, asa se pare. Dar poţi conta pe mine. Sunt aici ca să te ajut. Bunicului meu i se va servi ceva usor, în camera lui. A vrut să se odihnească înainte de petrecere, iar Eden nu stă niciodată asezat la masă. Intotdeauna mănâncă în timp ce se vântură de colo-colo, continuă Daniel în timp ce-si mai punea cartofi pe farfuria deja arhiplină. Nu poate
renunţa la telefoanele lui.

- S-ar putea să te-nseli, Daniel, spuse o voce din pragul usii de la intrarea pe terasă si cei doi îsi plecară privirile, vinovaţi.

- Aveţi vreo obiecţie dacă voi sta cu voi, pentru

masa de prânz? continuă Eden.

Keira aprobă, iar Daniel făcu si el un gest scurt, în sensul că e invitatul lor.

Eden Cassidy îsi schimbase costumul cu care fusese îmbrăcat dimineaţă cu o pereche de pantaloni albi, foarte eleganţi si o cămasă albastră, care-i puneau în evidenţă corpul bine făcut.

- Ah, da, replică Daniel. Megan se ocupă de telefoanele tale, nu-i asa?

- Cam asa ceva, răspunse Eden Cassidy, începând să-si pună în farfurie o porţie de salată.

Keira îsi luă farfuria si se aseză pe un scaun din apropierea mesei, privindu-l cu coada ochiului pe Eden Cassidy. Erau ani buni de când niciun bărbat nu mai trezise în ea un asemenea fior, doar privindu-l.

Daniel se aseză si el pe un scaun, aproape de ea, iar Eden Cassidy îi urmă exemplul.

Keira se emoţionă atât de tare de apropierea lui, încât se întrebă dacă va fi în stare să mănânce ceva.

Duse totusi la gură o bucată de friptură, însă aceasta părea să nu aibă niciun gust. Simţurile ei păreau concentrate asupra lui Eden Cassidy si ochii îi alunecau mereu spre braţele lui musculoase, pentru ca apoi să rămână agăţaţi de v-ul format de cămasa

lui întredeschisă.

Innebunise? Cu doar puţin timp în urmă bărbatul acesta îi vorbise îngrozitor de ironic si o acuzase, chiar dacă indirect, că avea sentimente dubioase faţă de nepotul lui.

Si pe urmă, ar fi fost cazul să fi învăţat din experienţa avută cu Dennis că bărbaţii îţi aduc mai mult rău în viaţă decât bine .

Alesese cu ani în urmă să se ocupe de cariera ei si era mai bine ca lucrurile să rămână astfel. Si dacă se gândea bine, asta o făcuse să ajungă la performanţele la care era acum în domeniul ei. Ar trebui să se mulţumească si de acum încolo cu acest fapt. Un bărbat în viaţa ei n-ar face decât să-i complice existenţa.

Keira aruncă o altă privire pe sub gene în direcţia lui Eden Cassidy. Era un bărbat periculos din toate punctele de vedere, îsi spuse ea.

Avea un magnetism masculin care ar face pe orice femeie din lume să se simtă atrasă de el, asta era sigur. Ar fi nebună, însă, dacă s-ar lăsa atrasă într-o astfel de aventură.

- Iţi place să joci tenis? o întrebă Eden Cassidy pe un ton curtenitor.

- Tenis? întrebă la rândul ei Keira, cu un aer absent.

- E nemaipomenită, interveni Daniel. Pentru mine a fost o bucurie să joc cu ea, chiar dacă am pierdut.

Eden Cassidy îsi ridică ochii în direcţia Keirei, uimit:

- Să nu-mi spui că ai reusit să-l baţi pe nepotul meu, spuse el râzând.

- Şi ceea ce e mai interesant, interveni din nou Daniel, e că nici nu i-a fost prea greu.

- Ah, nu-i adevărat, Daniel. Nu mi-a fost deloc usor, esti un partener foarte periculos, surâse Keira.

- Poate vei juca si cu mine, uneori, spuse Eden Cassidy si Keira se strădui să zâmbească amabil.

- Poate, răspunse ea.

Eden Cassidy se uită la ceasul de aur, care străluci în bătaia soarelui ca un mic discc de foc si Keira observă din nou cât de puternice si de frumos alcătuite îi erau braţele. Pielea bronzată si fină era într-un contrast uimitor de atractiv cu auriul ceasului elegant si fata rămase o clipă cu ochii pierduţi pe încheietura mâinii lui.

- Megan ar fi trebuit să fie aici, spuse Eden Cassidy, privind în jur, preocupat. Daniel, vrei s-o

cauţi, te rog? Cred că a preferat ca Burton să-i ducă mâncarea în birou.

Daniel se uită câteva momente când la Keira, când la unchiul lui, după care se ridică.

Tânăra îl privi cu disperare. Nu vroia să rămână din nou singură cu Eden Cassidy.

Daniel însă, se îndepărtă supus.

- Sunt foarte curios, domnisoară Strong, începu Eden Cassidy imediat ce se văzu singur cu Keira. Ce anume te-a făcut să accepţi să-ţi petreci weekendul cu un bărbat atât de tânăr?. Ce părere au părinţii si soţul tău despre asta?

- Soţul meu e mort de trei ani, domnule Eden Cassidy, răspunse Keira cu răceală.

- Atunci, e si mai suspect că ai acceptat să iesi cu nepotul meu, spuse el cu cinism.

Keira însă nu apucă să-i răspundă, pentru că exact în acel moment, Daniel apăru în faţa lor.

- Burton i-a dus lui Megan o tavă cu mâncare în birou. N-a venit aici, pentru că asteaptă un telefon. Keira, ţi-ai terminat prânzul? întrebă el, simţind tensiunea instalată între cei doi.

Keira încuviinţă, grăbită.

- Atunci vom face o plimbare, continuă Daniel si

tânăra dădu bucuroasă din cap.

- Poate, totusi, domnisoara Strong preferă să călărească, interveni Eden Cassidy.

- Vrei?

- Nu, mulţumesc, răspunse Keira, gândindu-se că nu mai călărise un cal din anii copilăriei. N-avea niciun chef să fie astăzi subiect de ironie si din punctul acesta de vedere. Prefer să ne plimbăm, adăugă ea.

- Excelent, replică Daniel prinzând-o de braţ si conducând-o spre piscina din spatele casei.

In timp ce se îndepărtară, Keira simţi în ceafă privirea albastră si rece a lui Eden Cassidy.

Intrând încet în apa caldă, Keira se gândi la petrecerea la care va trebui să înfrunte din nou zâmbetul ironic al lui Eden Cassidy.

In timpul plimbării de după-prânz, Daniel îi spusese că va fi o petrecere intimă, la care vor participa doar câteva sute de persoane.

Gândul o făcu să zâmbească usor...

Era atât de neobisnuit pentru ea să considere o petrecere la care participau câteva sute de persoane ca
fiind o petrecere intimă.

Oricum, îsi spuse ea, lăsând apa aproape fierbinte

să i se scurgă cu generozitate pe trup, nu va fi greu, în această situaţie, să-l evite pe Eden Cassidy.

In plus, mai mult ca sigur, va fi si el destul de ocupat cu serviciile de gazdă pentru a o mai lua pe ea în seamă.

Keira îsi aminti acum câtă satisfacţie putuse citi pe faţa lui Eden Cassidy când îi spusese că era văduvă.

Keira iesi, gânditoare de sub apă si se privi lung în oglindă.

Da, era văduvă, dar Dennis fusese ucis într-un accident de masină cu doar două săptămâni înaintea pronunţării sentinţei definitive a divorţului lor.

Tânăra oftă adânc si se înveli într-un prosop, după care intră în dormitor, deschise dulapul si scoase de acolo cea mai extravagantă rochie pe care o avea.

O cumpărase anume pentru astfel de ocazii, dar n-o îmbrăcase niciodată până atunci.

După ce o îmbrăcă, se duse la oglindă si se cercetă cu atenţie.

Mătasea fină i se mula atât de strâns pe corp, încât părea a fi un alt strat de piele.

De obicei nu se îmbrăca atât de excentric, dar de astă dată, nu stia nici ea de ce, vroia să impresioneze.

Isi aplică apoi un machiaj discret, asa cum făcea

întotdeauna, si-si pieptănă cu grijă părul, lăsându-l să-i cadă în valuri pe umerii goi.

Se încălţă pe urmă cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte si aruncă o ultimă privire critică asupra ansamblului.

Făcuse tot ce fusese posibil pentru a arăta în cea mai deplină formă a ei.

Spera ca noua ei înfăţisare să-i taie pofta lui Eden Cassidy de a o mai acuza de tot felul de vulgarităţi, direct sau indirect.

Sala de bal a familiei Cassidy era extraordinar de spaţioasă, astfel că nu fusese nicio problemă în a-i primi cu tot onorul pe cei patru sute de invitaţi, câţi se strânseră până la urmă, după cum o informă Daniel, la aniversarea bătrânului Samuel Ford.

Acesta era asezat pe un scaun cu un spătar foarte înalt, de partea cealaltă a încăperii, în momentul în care Keira intră la braţul lui Daniel prin usa larg deschisă, sub privirile cercetătoare ale celor prezenţi.

Keira îsi putu imagina imediat la ce se gândiră cu toţii, în momentul apariţiei lor.

Ah, luate-ar naiba, Daniel că m-ai vârât în asa ceva, îsi spuse ea enervată, mai ales că Samuel Cassidy o străpunse cu o privire rece si plină de

repros.

Keira însă simţi nevoia să-l caute pe Eden Cassidy.

Ah, nu!. îsi spuse ea imediat, nu era posibil! Nu putea fi interesată de un astfel de bărbat!..

- Keira, spuse Daniel, scuturând-o cu putere de braţ. Te simţi bine?

- Da, răspunse aceasta, îndepărtându-se puţin de el.

Daniel o privi întrebător, după care îi spuse zâmbind:

- Vino să te prezint lui Samuel Ford.

Uitându-se însă spre acesta, Keira observă că, exact în acel moment, Eden Cassidy se îndrepta si el spre acelasi loc. Nu mai avea, asadar, cum să scape.

La urma urmei, îsi spuse ea apoi cu nonsalanţă, de ce ar scăpa?.

Dacă intrase în horă, acum trebuia să joace.

- Esti pregătită? o întrebă Daniel.

- Bineînţeles, răspunse ea, hotărâtă.

In momentul următor, Daniel o conduse spre sirul de persoane gata să-l felicite pe faimosul Samuel Ford.

- Stii, îi sopti Daniel, doar în această clipă as fi vrut să fiu cu zece ani mai în vârstă.

- Nu-ţi face griji, îi răspunse Keira, arăţi oricum de cel puţin douăzeci si nouă de ani, râse ea.

- Pe cuvântul meu, Keira, esti prima femeie din viaţa mea, care e tot atât de fantastică si în modul de a fi, precum
arată.

- Toate bune, domnisoară Strong? se auzi o voce ironică, în spatele lor.

Capitolul 3

- Tocmai mă pregăteam s-o prezint bunicului, pe Keira, răspunse Daniel si Eden Cassidy li se alătură, zâmbind sarcastic.

- Daniel!.... exclamă bătrânul fondator al concernului Ford- Cassidy, prinzându-si nepotul de braţ.

- La mulţi ani, Sam! răspunse acesta. Cum te simţi?

- Ca orice bătrân care tocmai a împlinit optzeci de ani, replică acesta, privind-o pe Keira din cap până-n picioare.

Daniel se întoarse spre Keira, dar înainte de a apuca s-o prezinte bunicului lui, Eden Cassidy spuse, cu un zâmbet în colţul gurii:

- Sam, am plăcerea să ţi-o prezint pe Keira Strong, sefa lui Daniel de la revista “Chloe”.

Daniel îi aruncă unchiului său o privire întrebătoare, dar nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt.

- Mă bucur să te întâlnesc, domnisoară Strong, răspunse Samuel Ford si-i întinse mâna. Stiai că fiica mea a înfiinţat această revistă cu doar puţin timp înainte de a se fi născut Daniel? E interesant

că Daniel învaţă abc-ul meseriei chiar la această revistă. Am auzit că sunteţi în fruntea publicaţiilor din concern.

- Da, se pare că am reusit această performanţă, surâse Keira, desi era extrem de emoţionată din cauza faptului că-l simţea pe Eden Cassidy atât de aproape.

- Stiu că asta înseamnă foarte multă muncă, replică Samuel Ford, plimbându-si privirea de la Keira la nepotul său si invers. De cât timp esti la revista ,,Chloe”?

- De cinci ani.

Eden Cassidy făcu o miscare de aprobare si materialul fin al jachetei lui de seară atinse usor umerii Keirei, care avu imediat un frison de plăcere în tot corpul.

- E un geniu, exclamă Daniel. Lucrează ca un sclav. Problema e că asteaptă ca si ceilalţi să fie la fel ca ea, râse el. Vede că am o mulţime de lucruri de făcut si mă încarcă întotdeauna cu si mai multe.

- Atunci, în astă-seară, ţi-ai invitat la dineu inamicul numărul unu, râse cu poftă Eden Cassidy si Sam surâse si el din colţul gurii.

- Şi eu si unchiul tău, te-am avertizat de

nenumărate ori că dincolo de acesti pereţi nu vei fi primit întotdeauna pe un covor de roze, Daniel, spuse Samuel Ford.

- Ah, dar mirosul florilor nici nu-mi face bine, replică Daniel cu ochii strălucind si Samuel Ford râse din toată inima la acest răspuns.

- Dacă am însă în preajmă niste picioare ca acestea, continuă Daniel privind-o pe Keira cu ochi pofticiosi, nimic nu mi se pare imposibil de realizat.

In acel moment, Keira simţi trei perechi de ochi masculini aţintiţi asupra ei si-si plecă privirile, stânjenită.

- Daniel, interveni Eden Cassidy, ce-ar fi să mergi cu Sam să mai vorbiţi câte ceva cu invitaţii?

Apoi, după plecarea celor doi, adăugă:

- Domnisoară Strong, aţi vrea să-mi acordaţi acest dans?

Mai înainte însă ca tânăra să apuce să refuze, cum

intenţionase, Eden Cassidy o prinse în braţe si se strecură cu ea printre dansatori.

- E prea târziu să refuz? întrebă ea, caustic.

- Da, replică el si o strânse si mai tare la piept, ceea ce o făcu pe tânăra femeie să se

înrosească de emoţie.

Eden Cassidy era un dansator foarte bun si Keira îsi potrivi pasii după ai lui. In doar câteva minute se obisnuiseră atât de mult unul cu miscările celuilalt, încât lăsau impresia că au dansat de nenumărate ori împreună.

- Stii, sunt ani de zile de când n-am mai dansat, o informă Eden Cassidy, citindu-i parcă, gândurile.

Keira îl privi surprinsă si când colţurile gurii lui se ridicară într-un surâs seducător, tânăra femeie simţi cum fiecare nerv al fiinţei ei intră în vibraţie.

- Expresia ta sceptică îmi spune că nu mă crezi, domnisoară Strong, comentă el, cu acelasi surâs devastator. Dar, adăugă el, ai cuvântul meu că e adevărat. N-am avut pur si simplu timp pentru asta. Crezi că Daniel a avut dreptate când a afirmat că sunt un robot?

- Numai dumneavoastră aţi putea să răspundeţi la această întrebare. Dar îmi pot imagina că sunteţi extrem de ocupat, fiind patronul unui trust de presă de o asemenea amploare cum e Cassidy-Ford.

- Da, asta e foarte adevărat. Dar am în conducerea companiei oameni foarte competenţi,

asa cum sunt convins că esti si tu, domnisoară Strong. Sunt curios să-mi spui cum vezi revista ,,Chloe” peste un an?

- Cum? întrebă surprinsă Keira. Nu stiu. Sunt mulţumită de ceea ce e revista acum. Dacă are succes în forma în care e acum, de ce s-o schimbăm?

- N-ai nicio idee în legătură cu ceea ce intenţionez?

- Nu, răspunse Keira.

- Atunci, poate e mai bine să nu-mi divulg planurile. Hai să vorbim despre altceva. Cum a murit soţul tău?

- Intr-un accident.

- Cred că a fost foarte dificil pentru tine să treci peste asta.

- Da, suspină Keira. Desi Dennis si cu mine eram separaţi de multă vreme. Totusi, am suferit.

O vreme dansară în tăcere, fiecare pierdut în gândurile sale.

Keira încercă să vizualizeze faţa fostului ei soţ, dar nu reusi. Dennis fusese un bărbat destul de arătos, desi foarte slab. Asadar, total diferit de bărbatul puternic care o strângea acum în braţe.

Dar, se întrebă ea, ce o determinase să facă acum această comparaţie?

Keira începu să se înfurie pe ea însăsi. Ce-i trecea prin cap?

Un bărbat ca Eden Cassidy nu putea fi interesat de o nimeni ca ea, îsi spuse Keira, dar când îsi ridică privirile spre el, ceva din expresia ochilor lui albastri o asigură că gresea.

Ah, ce bârfe s-ar isca pe socoteala lor, dacă s-ar bănui măcar că între ei doi era mai mult decât o relaţie de serviciu.

Keira se îndepărtă instinctiv.

Unde era Daniel?

Keira îsi plimbă ochii peste sala de bal si nu mică îi fu surpriza când realiză că cei mai mulţi dintre invitaţi erau cu capetele întoarse spre ea si spre Eden Cassidy.

Isi putea imagina ce credeau cu toţii acum despre ea. Mai întâi nepotul, si acum unchiul.

Din fericire, în clipa aceea îl zări pe Daniel venind spre
ei.

Observând disperarea de pe faţa Keirei, îi spuse imediat lui Eden Cassidy:

- Te caută Megan, în legătură cu un fax de la New York, sau asa ceva. Pare important.

- Te las pe mâna lui Daniel, spuse Eden Cassidy surâzând, dar numai pentru urechile Keirei.

Restul serii, Daniel rămase alături de Keira si după ce dansaseră împreună câteva dansuri, o prezentă cu multă politeţe unor membri ai familiei sale, care-si exprimaseră de altfel dorinţa de a o cunoaste pe Keira.

La un moment dat, în sală îsi făcu apariţia si Eden Cassidy, însoţit de Megan Donnelly, la fel de elegantă si de rece ca înainte.

Keira încercă o clipă să si-i imagineze într-o scenă pasională, desi nimic din atitudinea lor nu lăsa să se întrevadă că ar fi implicaţi într-o relaţie extraprofesională.

Nu trebuie să mă mai gândesc la astfel de lucruri, îsi spuse imediat Keira. Viaţa personală a lui Eden Cassidy n-are de ce să mă intereseze pe mine.

- Hei, Dan!... Cat!... Ce mai faceţi? se auzi o voce în spatele lor, la doar câteva momente după ce hotărâseră că vor face o pauză de dans...

- Ah, iartă-mă, continuă vocea, în timp ce Keira se întoarse spre bărbatul puţin mai în vârstă decât Daniel după toate aparenţele si care se oprise exact în spatele Keirei. Arăţi exact ca. Mă rog, te-am confundat cu altcineva, adăugă el, dar se opri brusc, observând privirile pline de repros ale lui Daniel.

Keira zâmbi amuzată, iar Daniel se grăbi să facă prezentările:

- Keira, acesta e Rick Jansen, un foarte bun prieten de-al meu. Rick, am plăcerea să ţi-o prezint pe sefa mea, Keira Strong.

- Şefa ta? Ah!. Imi face plăcere, răspunse Rick, plimbându-si admirativ privirea peste trupul Keirei. Deci. bătrâne Dan, chiar e adevărat că ţi-ai luat o slujbă.

- Da, mă tem că e foarte adevărat, râse Daniel.

- Nu cred până nu voi vedea cu ochii mei minunea asta, replică Rick. Si chiar esti sefa lui? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Mmm. Nu mai e niciun post liber în departamentul vostru?

- Niciunul la care să te pricepi tu, răspunse Daniel. Keira, ignoră-l, te rog. Stai mult pe-aici, Rick?

- Nu, am venit doar pentru a-l saluta pe bătrânul Sam. N-am ajuns mai devreme, pentru că am avut ceva probleme cu masina. In plus, Gina - prietena mea, adăugă el întorcându-se spre Keira- vrea să facem o plimbare în afara orasului. Te găsesc mai târziu, bătrâne? îl întrebă el pe Daniel, pregătindu-se să se îndepărteze.

Daniel încuviinţă si tânărul se îndreptă spre iesire.

Keira se întoarse spre Daniel, care păru extrem de încurcat.

- E atât de cald aici, sau mi se pare mie? întrebă acesta, slăbind puţin nodul cravatei. Hai să iesim afară.

- Ah, dar mă simt foarte bine, răspunse Keira.

- Doar zece minute, Keira, o rugă Daniel. Nu vreau să ies de unul singur, continuă el si o prinse pe Keira de braţ, pentru a o conduce prin cele două usi larg deschise.

Când ajunseră pe peluza din faţa casei, Daniel respiră usurat:

- E relaxant aici, nu-i asa? spuse el.

- Minunat, răspunse ea, cu usoară ironie.

- As da orice dacă as putea să scap acum de

acest costum hidos, comentă el. Prefer îmbrăcămintea lejeră de o mie de ori.

- Da, dar nu e posibil să te îmbraci astfel la aniversarea bunicului tău. Am văzut că e foarte mulţumit si fericit de această petrecere.

- Dar el se bucură întotdeauna de orice petrecere, replică Daniel râzând. Tu cum te simţi? Nu e chiar atât de rău cum ai crezut, nu-i asa?

- Nu, într-adevăr.

- Cred că îţi datorez o explicaţie, spuse Daniel încet. Numai că nu stiu de unde să-ncep. E. destul de complicat.

- Pot paria că e vorba de Cat, nu-i asa? Deci. cine e Cat?

- O prietenă.

- Ceva îmi spune că e mai mult decât atât, dar nu vreau să mă amestec în viaţa ta privată, replică tânăra femeie.

- Keira. E doar o prietenă. Am întâlnit-o la scoală, când aveam saisprezece ani. Cat e mai mare decât mine cu o lună. Ti-am spus că prefer fetele mai în vârstă decât mine, adăugă el râzând. Nu e atât de frumoasă ca tine si Rick a spus într-adins ceea ce a spus, pentru că n-avea cum

să te confunde cu Cat, care e roscată.

- Da, si cum ea n-a putut să vină cu tine în seara asta, m-ai ales pe mine s-o înlocuiesc. Nu cred că îmi place cum ai procedat, Daniel.

- Nu, nu te-am invitat doar pentru că n-a putut ea să vină. Si Cat stie de tine.

- Ah, înţeleg. E o relaţie modernă.

- In ultimii doi ani am iesit mult împreună si am gânduri serioase cu ea, dar deocamdată e o relaţie platonică.

- Si de ce n-ai chemat-o în seara asta? Sau n-a vrut să vină?

- Păi. stii. Nu-i place să-l întâlnească pe unchiul meu. Ii pare un om foarte dur, desi nu e asa.

- Ah, chiar asa? replică ironic Keira.

- De altfel, nici Eden n-o prea înghite.

- De ce?

- Pentru că Eden e în niste dispute cu Doug Craigie, tatăl ei.

- Cred că vei găsi totusi un prilej potrivit pentru a spune familiei tale ce fel de intenţii ai cu această fată.

Daniel îsi duse un deget la buze, anunţând-o astfel pe Keira să nu mai vorbească despre aceste

probleme, pentru că se auzeau niste pasi apropiindu-se.

Peste câteva clipe, Eden Cassidy era deja în faţa lor, zâmbindu-le ironic.

- Am simţit nevoia să ne răcorim puţin după atâta dans, îi spuse Daniel si Keira încuviinţă usor din cap, prinzându-l pe tânăr de braţ.

- Şi puteaţi iesi doar împreună? întrebă cu ironie Eden Cassidy.

- Păi. tocmai vroiam să intrăm din nou înăuntru, replică Daniel. Mergem, Keira?

- Bineînţeles, spuse aceasta si se îndreptă cu Daniel spre usă.

- Oh, domnisoară Strong. As vrea să vorbesc ceva cu tine. Ne poţi scuza câteva momente, Daniel? întrebă Eden Cassidy.

Obrajii lui Daniel se înrosiră de indignare.

- Voi astepta aici.

- Vreau să discut o problemă de afaceri cu sefa ta, Daniel, replică pe un ton destul de aspru Eden Cassidy. Intre patru ochi, adăugă el.

- Ascultă, Eden, dacă intenţionezi să vorbesti cu Keira despre mine, atunci e mai bine să fiu si eu de faţă, replică iritat Daniel.

- Ah, iată-te, Dan, se auzi în acel moment din pragul usii si în clipa următoare Rick Jansen se apropie de ei. Am niste
probleme cu masina. Crezi că m-ai putea ajuta?

- Du-te, Daniel, îi spuse Eden Cassidy cu fermitate. Ne vedem, mai târziu, înăuntru.

Daniel se îndepărtă împreună cu Rick, nu înainte însă de a-i arunca Keirei o privire plină de nemulţumire.

- Ah, Rick a sosit la momentul potrivit, comentă Eden Cassidy, când se văzu doar cu tânăra femeie.

- Cum aţi putut să-i faceţi asta lui Daniel? întrebă Keira, iritată.

- Ce anume?

- Aţi venit aici tocmai pentru a-l alunga de lângă mine.

- Nu e adevărat, dar, oricum, acum nu vreau să mai discutăm despre nepotul meu. Vreau să discut cu tine o problemă de altă natură. Doresc să-ţi sugerez să te folosesti de timpul petrecut aici pentru a avea niste. avantaje. Iţi promit că nu vei regreta. Eu sunt o persoană experimentată. Şi tu la fel, cred. De ce să-ţi pierzi vremea cu un pusti?

Capitolul 4

Keira îl privi uimită, nevenindu-i să-si creadă urechilor.

Eden Cassidy chiar îi făcea o asemenea propunere? Nu, nu putea fi adevărat. Nu auzise bine. Un om cu poziţia lui socială nu se putea preta la asa ceva.

-Vă rog să mă iertaţi, răspunse Keira foarte încurcată. Dar. cred că n-am auzit bine ce aţi spus.

- Da, cred că ai ceva probleme în a mă înţelege, domnisoară Strong. De astă dată, însă, cred că am fost destul de clar, asa că nu-mi dau seama ce anume te nedumereste astfel...

-Am înţeles, domnule Eden Cassidy, doar că v-am oferit o sansă să vă prezentaţi scuze pentru ofensa pe care mi-aţi adus-o. Sper că nu vă asteptaţi să marsez pe ideea dumneavoastră, care îmi pare extrem de neserioasă.

- Vă asigur, domnisoară Strong, că n-am fost în viaţa mea, mai serios decât în acest moment.

- Nu vă cred, domnule Cassidy. Cum puteţi să faceţi astfel de propuneri unei femei pe care o cunoasteţi de atât de puţin timp? E obscen.

- Haide, domnisoară Strong. Stii că esti o femeie extraordinar de atractivă. De ce îţi subestimezi puterea de atracţie?

- Vă asigur că îmi cunosc si calităţile si defectele, domnule Eden Cassidy. Si nu cred că dacă v-aţi fi simţit atras de mine în mod serios aţi fi putut să-mi vorbiţi în modul în care aţi făcut-o, despre venirea mea aici cu Daniel. Oricum, pot să vă asigur încă o dată că între mine si el n-a fost, nu este si nu va fi niciodată nimic.

- Poate sunt foarte interesat de tine si tocmai de aceea am vorbit cum am vorbit.

- Eu nu sunt interesată de o relaţie cu dumneavoastră, domnule Eden Cassidy, răspunse Keira cu răceală.

- Nu? întrebă el, privind-o cu insistenţă. Esti sigură?

- Dacă sunt sigură? Bineînţeles că sunt. N-am intrat si nu voi intra niciodată într-o relaţie de genul celei la care vă gândiţi dumneavoastră, cu un bărbat pe care l-am întâlnit pentru prima oară în viaţa mea.

- Dar între noi doi a fost. o scânteie. Am simţit asta în timp ce am dansat cu tine si sunt sigur că si

tu ai simţit la fel. Am dreptate, Keira?

Modul în care Eden Cassidy îi rostise numele de botez fusese atât de senzual si de cald, încât tânăra îsi simţi nervii întinsi la maximum. Il dorea, într-adevăr, cum nu mai dorise niciodată pe nimeni în toată viaţa ei.

- Vă asigur că vă înselaţi, răspunse Keira, încercând să folosească un ton cât mai distant cu putinţă. Sunt surprinsă că sunteţi atât de naiv.

Eden Cassidy râse usor si Keira simţi că i se înmoaie genunchii.

- Ah, vrei să spui că am o imaginaţie foarte bogată, nu-i asa? Da, probabil că am, în situaţiile. intime, surâse el. Totusi, nu cred că m-am înselat cu privirea la atracţia fizică extraordinară, care există între noi.

Keira scoase o exclamaţie plină de sarcasm si-i întoarse spatele, vrând să intre în casă. După ce făcu însă câţiva pasi, se întoarse nervoasă si-i spuse, privindu-l cu flăcări în ochi:

- Cred că această conversaţie ridicolă a ajuns prea departe, domnule Cassidy. Vă repet. Nu sunt interesată de o relaţie cu dumneavoastră.

- Iar eu, domnisoară Strong continuu să fiu cât

se poate de interesat de tine.

- Dar de ce de mine?

- Cum de ce? Pentru că esti o femeie foarte atrăgătoare.

- Ah, da. Sunt de-a dreptul fatală, surâse ea cu ironie.

Eden Cassidy nu-i răspunse imediat, astfel că tânăra femeie continuă:

- In cercurile în care trăiţi dumneavoastră, domnule Eden Cassidy, nu cred că nu aveţi ocazia să întâlniţi femei frumoase.

- Ai dreptate, dar tu esti si inteligentă, pe deasupra.

- Inteligentă? Dacă as fi fost cu adevărat, n-as fi stat să vă ascult nici măcar o clipă si v-as fi întors spatele imediat.

- Dacă ai fi făcut-o, eu as fi procedat la fel. Sunt pentru egalitatea între sexe.

- Ha! Mai aveţi puţin si îmi veţi spune că sunteţi fragil si vulnerabil. Cred că vă place să jucaţi o mare diversitate de roluri.

- Crezi că sunt teatral? Sau. crezi că-mi place să zbor din floare-n floare?

- In mod sigur, răspunse Keira, sarcastic. Acum,

as vrea să mă retrag. Mă simt obosită.

- Vrei să fugi, Keira?

- Nu mă interesează să fiu părtasă la jocul dumneavoastră, domnule Eden Cassidy.

- Limbajul tău fizic îmi spune cu totul si cu totul altceva, replică el si o mângâie usor pe gât.

Keira începu să tremure si obrajii i se înrosiră la atingerea lui.

- Cu doar câteva ore în urmă mi-aţi sugerat că nu sunt destul de bună pentru nepotul dumneavoastră, iar acum îmi faceţi curte? Noroc că v-am intuit foarte clar intenţiile, spuse ea si dădu din nou să se îndepărteze. Se întoarse însă si de astă dată, pentru a-i arunca zeflemitor peste umăr:

- Si- ca să folosesc un cliseu arhicunoscut. Nu mă căutaţi. Vă voi suna eu. Noapte bună, domnule Eden Cassidy.

Spunând acestea, Keira se retrase pentru a se întoarce în sala de bal, fără a se mai uita în urmă, pentru a vedea dacă el o urmează.

Il căută pe Daniel pentru a-i ura noapte bună, după care urcă în dormitorul care-i fusese rezervat.

A doua zi dimineaţă, când Daniel si Keira intrară

în sala de mese pentru micul dejun, Burton îi informă că Megan si Eden Cassidy plecaseră deja în oras.

După un ciocănit nervos în usă, asistenta Keirei intră valvârtej în biroul acesteia, fluturând agitată un ziar.

- De cât timp ne cunoastem, noi, Keira? întrebă Roxie Denahey, fără nicio formulă preliminară de salut, după care se trânti în scaunul din faţa sefei sale, aruncându-i în faţă jurnalul.

- Chiar vrei să-mi amintesc că au trecut deja douăzeci de ani? întrebă Keira râzând, amintindu-si zilele din scoala primară.

- Da. Au trecut douăzeci de ani, Keira Strong. Chiar nu merit, în cazul ăsta, să-mi spui si mie când în viaţa ta se întâmplă un lucru atât de extraordinar ca cel despre care am citit astăzi în ziar?

- Nu stiam că mi s-a întâmplat ceva atât de extraordinar.

- Vrei să spui că pentru tine, participarea la un astfel de eveniment a fost fără importanţă? Un eveniment care ocupă toate paginile sociale ale ziarelor de astăzi?

Intr-adevăr, se gândi Keira, uitase că petrecerea dată în cinstea marelui Samuel Ford va fi în atenţia tuturor publicaţiilor. In mintea ei nu mai existase decât o singură persoană: Eden Cassidy.

- Să nu-mi spui că n-ai văzut articolele astea până acum, continuă Roxie, si adăugă după ce văzu expresia de
nedumerire de pe faţa Keirei:

- Atunci lasă-mă să fiu eu prima care ţi le semnalează.

Keira smulse însă imediat jurnalul din mâna asistentei ei
si exclamă uimită la vederea pozelor.

- N-am stiut că am fost fotografiată, spuse ea, uitându-se cu ochii iesiţi din orbite la cea mai mare dintre cele sase sau sapte fotografii expuse, în care Eden Cassidy era atât de aproape de ea, încât umărul lui părea lipit de al ei.

- Citeste si nota, spuse Roxie îmbufnată, dar Keira se aseză mai bine în scaun si-si fixă prietena ca si cum ar fi avut în faţă cea de-a opta minune a lumii.

- Bine, atunci ascultă, continuă Roxie: ,, Samuel

Ford a fost felicitat călduros la împlinirea celor optzeci de ani de o serie întreagă de personalităţi, printre care nepotul său, Daniel Ford Cassidy - în dreapta, Eden Cassidy - stânga si Keira Strong, redactor-sef adjunct la revista ,,Chloe”, una dintre cele mai cunoscute publicaţii ale companiei Ford-Cassidy."

- Nu mi-ai spus că vei merge la această petrecere, care a fost una dintre cele mai importante din acest an, îi reproşă Roxie.

- Dar tu ai fost plecată si Daniel m-a invitat abia joi.

- Daniel? Daniel Cassidy?. Si cum ai putut să nu-mi
spui nimic despre asta?

- M-a rugat să ies cu el.

- Şi ai iesit cu un bărbat atât de tânăr?

- Te rog, Roxie, n-a fost o întâlnire de amor. A avut nevoie de cineva care să-l însoţească la petrecerea bunicului lui si. eu am acceptat.

- Şi pe urmă l-ai lăsat baltă ca să te cuplezi cu Eden Cassidy, care e mult mai influent, nu-i asa?

- Roxie, sper că nu vorbesti serios.

- Oricum. dacă stiam că te interesează bărbaţii

mult mai tineri decât tine.

Keira îsi fixă prietena cu o privire incredibil de dură, pentru stilul ei.

- Ştii de când lucrăm împreună?

- Roxie, mai ai multe întrebări de felul acesta? Sigur că stiu. De zece ani. Ultimii cinci aici, la ,,Chloe”.

- Şi cred că ţi-am stat aproape ori de câte ori ai avut probleme. Spune-mi. In ultimii trei ani, de când a murit Dennis, cu câţi bărbaţi te-ai văzut si mie nu mi-ai vorbit despre ei?

- Cu vreo câţiva, răspunse Keira si Roxie făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

- Eu nu stiu decât de cowboyul ăla cu care, din fericire, ai terminat-o foarte repede.

- Da, pentru că n-am vrut să mă mut la ţară si el n-a vrut să vină la oras, replică surâzând Keira.

- Ah, da, stai puţin. Mi-ai spus si de avocatul ăla care nu avea simţul umorului, acum mi-aduc aminte.

- Roxie, de ce trebuie să vorbim acum de ei? I-am si uitat. Stii că nu vreau să mai am nicio relaţie serioasă, cu niciun bărbat.

- Chiar nu vrei să ai si tu pe cineva noaptea,

lângă tine?

- Roxie. Cum îţi permiţi să vorbesti astfel cu sefa ta? întrebă Keira cu falsă nervozitate si Roxie îsi dădu ochii peste cap.

- Ah, ce să-ţi spun?. replică aceasta. Oricum, n-am venit să vorbesc în calitate de asistentă a redactorului-sef adjunct de la revista ,,Chloe”, ci în calitate de prietenă a ta, de o sumedenie de ani. Si ceva mă face să bănuiesc faptul că Eden Cassidy ţi-a oferit fructul oprit.

- Roxie, începi să devii absurdă.

- Ai cuvântul meu, Keira, uită-te doar la fotografie. Se vede cale de-o postă că Eden Cassidy e interesat de persoana ta.

Keira dădu nepăsătoare din mâini.

- Stiu cu precizie, continuă Roxie, că în momentul în care îţi va înmâna mărul rosu si strălucitor, nu-l vei refuza. Mama lui a fost foarte inspirată când l-a botezat Eden, pentru că e imposibil să-l privesti fără să simţi că în braţele lui poţi fi, într-adevăr, în paradis.

Keira nu stia dacă, în acel moment, era cazul să se înfurie sau să râdă, dar, oricum, nu avu prea mult timp să se mai gândească la asta, pentru că

în acel moment intră în birou Dianna Forester, si ea redactor la revista ,,Chloe”.

- Vă vine să credeţi că e din nou luni? întrebă ea, fără niciun alt preambul, dând buzna în birou. Mi-am petrecut weekendul pe iahtul lui Tonny si sunt absolut terminată.

- Dar văd că amândouă v-aţi destrăbălat în weekendul ăsta, numai eu am stat acasă, să gospodăresc.

- Eu stiu că m-am distrat de minune, spuse Dianna, dar tu unde ai fost, Keira?

Roxie întinse jurnalul pe birou si puse un deget pe fotografia în care era Keira.

- Ai fost la petrecerea lui Samuel Ford? întrebă Dianna, cu uimire. N-am stiut că esti atât de apropiată de această familie.

- Nici nu sunt. I-am făcut lui Daniel o favoare, atâta tot.

- De ce nu mi-a cerut mie favoarea asta? întrebă Roxie, pe un ton plângăreţ.

- Ah, a fost o decizie luată în ultimul moment, răspunse Keira. Şi-acum, vă rog să mă lăsaţi singură, până după prânz. Am foarte mult de lucru.

Cele două tinere iesiră încet din birou, cu o

expresie bosumflată.

- Ne vedem mai târziu, le spuse surâzând Keira.

După plecarea lor, însă, tânăra jurnalistă constată
imediat că numai la lucru nu-i stătea capul.

Imaginea lui Eden Cassidy îi reveni obsesiv în minte si Keira se lăsă pe spate, cu ochii închisi, încercând să se relaxeze. Trebuia să facă o mulţime de treburi în acea zi si nu putea să se lase pradă amintirii a ceea ce se petrecuse în weekend.

Usa se deschise însă din nou după o bătaie scurtă si în încăpere îsi făcu apariţia Daniel.

- Keira? spuse el, pentru a atrage atenţia femeii care căuta ceva cu mare atenţie, printre hârtiile însirate pe masă.

- Trebuie să stii că sunt foc si pară astăzi, Daniel, replică ea fără a-si ridica privirile, asa că ar fi mai bine să pleci si să nu mă mai deranjezi.

- Ah, sunteţi chiar atât de ocupată astăzi, domnisoară Strong? se auzi imediat o voce, din pragul usii deschise .

Keira îsi înălţă capul si ochii i se fixară, uimiţi, în irisii mai albastri decât orice albastru pe care-l văzuse până atunci în viaţa ei.

- Ce doriţi? întrebă ea, tăios, aproape fără să se gândească. Ăăăă... Vreau să spun, adăugă însă imediat. Sunt îngrozitor de ocupată. Iertaţi-mă, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar.

Keira făcu un gest semnificativ spre teancurile de hârtii de pe masa ei.

Eden intră câţiva paşi în cameră si se opri foarte aproape de biroul ei.

Daniel îl urmă imediat.

Ce vroiau? Se întrebă Keira imediat.

- Dacă aţi venit să-mi cereţi permisiunea să-i permit lui Daniel să iasă pentru prânz, atunci. e liber, spuse ea.

Eden Cassidy se aşeză cu un gest ostentativ pe scaunul din faţa ei şi îşi întinse picioarele pe podea.

- Da, m-am gândit să invit pe cineva la prânz, dar nu pe Daniel.

Să ia masa cu el? îşi spuse Keira. Probabil glumeşte. Continua să încerce s-o atragă în patul lui?

- Dacă vreţi să ştiţi ceva despre revistă, atunci vă rog s-o întrebaţi pe Dianna.

- Exact asta am făcut dimineaţă, răspunse Eden

Cassidy. Ţie vroiam doar să-ţi propun să iei prânzul cu mine.

- Mă tem că sunt mult prea ocupată astăzi, răspunse Keira, uimită ea însăşi de fermitatea cu care vorbise.

- Dar trebuie să mănânci.

- Voi trimite să-mi aducă un sandvis, replică ea.

- Dacă vrei să mănânci doar un sandvis, vei putea. Dar nu-l vei lua în birou.

Ah, se gândi Keira, îsi imagina că voi iesi să-mi pierd atâta timp pentru un sandvis? Dacă ar fi să meargă împreună într-un restaurant interesant, ar fi altceva.

- Nu preferi să mergi la un restaurant, Keira, pentru a avea un prânz decent? întrebă Daniel. Nu-ţi face bine să mănânci pe fugă.

- Eu am făcut deja o rezervare la restaurantul din incinta firmei, unde se mănâncă foarte bine. Mergem, Keira?

- Nu, nu pot, îmi pare rău. Sunt într-adevăr foarte ocupată.

Eden Cassidy se întoarse spre nepotul lui:

- Daniel, nu e nevoie să ne însoţesti, esti liber, dacă vrei sau poţi să te întorci la muncă. Faci exact

cum consideri. Ne vom vedea mai târziu.

- Nu-ţi face iluzii, replică Daniel. Nu mă vei mai prinde astăzi, pentru că am si eu o serie întreagă de treburi de făcut. Ne vom vedea abia diseară, răspunse Daniel iritat. si iesi.

- De ce a trebuit să-l umiliţi, astfel pe Daniel în faţa mea?

- Ai fi preferat să vină cu noi?

- Nu din motivele la care vă gândiţi dumneavoastră.

- Oricum, nu vreau să mai vorbim despre nepotul meu. Nu ne face bine la digestie să discutăm la masă în contradictoriu, continuă Eden Cassidy.

Cu un surâs abia vizibil, Keira iesi în hol.

Ah, dacă n-ar fi atât de îngrozitor de atractiv, îsi spuse Keira, privindu-l cu coada ochiului.

După ce se asezară la o masă cu vedere spre port, Keira îsi dădu seama că n-avea deloc poftă de mâncare.

- Ce vrei să mănânci? o întrebă el.

- Nu stiu, răspunse Keira cu buzele lipite de dinţi încă de la intrarea în restaurant, când văzu toate privirile aţintite asupra lor. Nu mi-e foame.

- Două sandvisuri, îi spuse Eden Cassidy chelnerului care îsi făcu imediat apariţia la masa lor. Şi o sticlă de vin. Acelasi pe care îl beau eu întotdeauna.

- Dumneavoastră ce doriţi, domnule Cassidy? întrebă Keira.

- Tu ce crezi că doresc? răspunse el, pe un ton indolent.

- N-as putea să vă spun exact, domnule Cassidy, dar cred că seful unui conglomerat media cum e cel pe care-l conduceţi nu-si invită unul dintre cei mai neînsemnaţi subalterni la restaurant doar pentru a mânca împreună un sandvis.

- Dar tu nu esti un subaltern oarecare. Esti o femeie foarte atractivă. Oricum, Keira, te-am invitat să discutăm niste probleme de afaceri. Am pentru tine o ofertă pe care sper că nu o vei refuza, spuse el si sorbi încet din paharul cu vin.

Keira îi urmări cu atenţie gestul, simţind cum toată fiinţa ei tânjeste de dorinţă. Luă si ea paharul din faţa ei, încercând să-si concentreze atenţia asupra licorii aurii, pentru ca Eden Cassidy să nu-i observe tulburarea.

- Inainte însă de asta, continuă Eden Cassidy,

as vrea să-mi spui dacă stii ceva despre revista „Natural Life".

Keira îl privi surprinsă.

- Cred că ai înfiinţat această revistă cu cinci ani în urmă, împreună cu o prietenă.

- Da, cu o colegă de scoală. Eram amândouă în primii ani de jurnalism si vroiam să vedem cum ne descurcăm.

- Dar aţi vândut-o, din câte stiu.

- Da. Am primit un preţ foarte bun din partea companiei Ford - Cassidy si ne-am gândit că e mai bine asa. Dar cred că stiţi toate astea.

- Vreau să stiu care a fost motivul real pentru care aţi vândut revista, continuă Eden Cassidy.

- Gail, partenera mea, s-a căsătorit si a făcut doi gemeni. După asta, n-a mai putut să se dedice revistei.

- Ai idee de ce Cassidy-Ford a renunţat, după un timp, la această publicaţie? Ce crezi că n-a mai mers?

Keira tăcu. In schimb, îsi bău vinul încet, până nu mai rămase nimic.

- Te rog să fii cât mai sinceră cu putinţă cu mine, adăugă Eden Cassidy. Ai fost onestă până

acum, în toate răspunsurile tale. Ba chiar brutală câteodată, asa că nu văd de ce nu mi-ai răspunde acum la fel de sincer. Te asigur că am nevoie să stiu opinia ta.

- Pentru că, având multe alte reviste, Cassidy - Ford n-a mai investit în promovarea revistei nimic. Noi am avut succes pentru că am cercetat permanent piaţa în domeniu si ne-am conformat cerinţelor ei. Pot să gresesc, bineînţeles, dar cred că asta a fost în primul rând cauza pentru care revista nu s-a mai vândut atât de bine ca înainte.

Niciunul dintre ei nu mai scoase un cuvânt si continuară să mănânce în tăcere. Abia după ce Keira împinse farfuria goală deoparte, Eden Cassidy îl chemă pe chelner si comandă cafea.

- Da, spuse apoi, Eden Cassidy, gânditor.

- Mi-aţi cerut opinia. V-am spus ce cred.

- Nu stiu dacă mi-ai spus chiar tot. Uite ce e, Keira, continuă Eden Cassidy. Poate am început această relaţie pe un picior gresit, dar nu vreau să mai continuăm să fim în vreun conflict, unul cu celălalt. Am vorbit cu Daniel si m-a asigurat că între voi e doar o relaţie de prietenie.

- Dar asta v-am spus si eu.

- Da. Te rog să primesti scuzele mele.

Keira îsi plecă privirile si după ce se gândi câteva minute, îsi ridică fruntea si încuviinţă. Expresia ei, însă, lăsa să se întrevadă foarte clar că nu lăsa totusi garda jos.

- In afară de asta, as vrea să-ţi spun că stiu că esti o profesionistă desăvârsită.

- Nu sunt eu pionul principal la revista ,,Chloe”, domnule Cassidy. Astfel că nu pot să spun că am vreun merit deosebit.

- Pentru numele lui Dumneaeu, spune-mi Eden. Nu poţi accepta complimentul meu?

- Dacă n-ar fi implicate si alte persoane în munca la această revistă, as accepta, desigur.

Eden Cassidy scoase un oftat adânc.

- Bine. Să lăsăm asta. Vreau să vorbim despre ,, Natural Life". Cercetările noastre au dovedit că e un climat foarte bun acum pentru a republica această revistă.

- Ah, chiar intenţionezi asta? întrebă Keira renunţând la
formula de politeţe de până atunci.

- Da, mă gândesc la asta, răspunse Eden Cassidy, privind-o cu atenţie.

- Şi în cât timp crezi că va fi asta, dacă o vei face?

- In vreo două luni. Am cercetat deja piaţa si acum sunt aici să-ţi propun să fii redactorul- sef al acestei reviste. Ce zici de asta?

- Dacă vrei ca această publicaţie să ajungă la succesul la care a fost iniţial, va trebui să diversifici aria articolelor. O revistă restrânsă la subiecte socio-economice se adresează unui public mai restrâns si ca atare.

- Ce spui, deci? o întrerupse el. Esti de acord să fii redactorul-sef al acestei reviste? Ai mai făcut asta înainte si ai avut succes.

- Eu? Dar de ce eu? întrebă Keira după o ezitare. N-as vrea să plec de la ,,Chloe”, în acest moment.

- Poţi face ambele slujbe, replică el. Iţi dau un timp de gândire.

- Sunt flatată, răspunse Keira, dar. Nu stiu. Nu-mi place să schimb locul de muncă.

- Dar nu e o schimbare. Poţi face foarte usor ambele slujbe.

- Şi cine va lucra pentru noua revistă?

- Iţi poţi alege singură echipa.

- Si voi avea ultimul cuvânt întotdeauna, cu privire la ceea ce public si ce nu?

Eden Cassidy dădu usor din cap.

- Da. Cred foarte mult în tine.

Keira căzu pe gânduri. Era un tip de muncă la care visase mereu, după ce renunţase la căsătorie. Era tot ce avea nevoie pentru a începe o carieră solidă. Acum nu trebuia decât să ridice mâna si să accepte această ofertă extraordinară. De ce ezita?

- Asadar, astept să te hotărăsti, spuse Eden Cassidy, uimit că tânăra nu se putea hotărî pentru o muncă în care prestigiul ei ar fi crescut înzecit.

Keira îl privi lung, incapabilă de a lua vreo decizie. Poate avea nevoie să se gândească la toate astea în singurătate, departe de prezenţa lui atât de tulburătoare, îsi spuse ea.

Capitolul 5

Daniel bătu o singură dată, scurt, în usa biroului Keirei si intră fără a mai astepta vreun răspuns.

- L-am văzut pe Eden îndreptându-se spre biroul lui, asa că am venit să te caut. Cum a fost prânzul?

- Excelent, răspunse Keira cu un zâmbet cam fără chef.

- Cred că i-ai lipsit, dacă te-a căutat astăzi. Sunt convins că până la sfârsitul zilei te va mai căuta cel puţin o dată.

- Ascultă, Daniel. N-am timp să discut astăzi despre asemenea nimicuri. Dacă ţii totusi cu tot dinadinsul să vorbim despre astea, s-o lăsăm te rog pe mâine.

- Ah, văd că te-a indispus din nou, replică el si Keira făcu o grimasă de plictiseală.

- Nu, si desi nu e problema ta, pot să-ţi spun că am discutat doar afaceri.

- Ştii?... I-am vorbit lui Cat despre tine si aranjasem ca astăzi să luăm prânzul împreună, dar Eden mi-a dat toate planurile peste cap. Am crezut că fac infarct când am auzit că vrea să iei prânzul cu el. Cat astepta să-i spun ora la care să fie aici.

- Dar ai fi putut să profiţi de ocazie pentru a îmbunătăţi relaţiile unchiului tău cu Cat.

- Nu era un moment tocmai potrivit. Am observat că Eden a devenit foarte interesat de tine. Deci.. .Ce anume s-a petrecut între voi în timpul weekendului si eu n-am aflat până acum?

- Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva? întrebă Keira cu ochii în foile de pe masa ei.

- Faptul că amândoi încercaţi să pretindeţi că nu s-a întâmplat nimic, răspunse Daniel asezându-se pe scaunul din faţa ei si examinând-o cu atenţie. Sigur nu ţi-a făcut curte când te-am lăsat singură cu el?

Keira simţi cum i se aprinde toată faţa:

- Daniel! izbucni ea, destul! Sunt obosită de toată această problemă.

- Aha! replică Daniel, în sensul că răspunsul ei era cât se poate de edificator.

- încetează, Daniel, n-a fost nimic, răspunse Keira uitându-se semnificativ la ceas. E trecut de cinci. Ai rămas deja peste program.

- Am stat peste program? Keira, mă faci să mă simt ofensat. Ştii că nu mă uit niciodată la ceas, pentru a sta exact cât e prevăzut în program.

- In regulă, dar eu am de lucru si vreau să mă lasi să-mi văd de treabă.

- Inţeleg că nu vrei să vorbesti despre asta, dar eu mă simt responsabil. Dacă nu te luam cu mine în weekendul trecut, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

- Daniel! îl mustră din nou Keira.

- Bine, nu mai vorbesc despre asta, dar am vrut să te apăr.

- Să mă aperi?

- Da. Eden a avut o mulţime de femei de-a lungul timpului si le-a lăsat pe toate. Doar Megan nu stiu cum a rezistat. Am vrut să te feresc să intri în necazurile pe care ţi le poate aduce unchiul meu. Nu m-a interesat niciodată niciuna dintre cele cu care s-a colat el, dar tu esti altfel, Keira.

Keira se lăsă pe spate în scaunul ei, simţind cum i se strânge inima de durere, pentru că era convinsă că Daniel avea dreptate.

- Nu intenţionez să mă cuplez cu unchiul tău, răspunse ea cu răceală.

- Am vrut doar să stii ce fel de trecut are.

- Toţi avem un trecut, Daniel...

- Da, dar ţi-am spus asta pentru că am avut

impresia că între voi se înfiripă ceva. E un bărbat atractiv si e si foarte bogat.

- Drăguţ din partea ta, Daniel. Până acum mi-a spus Eden acest refren, si acum începi tu.

- Poate are nevoie de o femeie care să-l scape de el însusi, în primul rând. Poate esti tu aceea, Keira.

- Daniel! izbucni din nou Keira, dar atât de tare, încât de data asta Daniel făcu câţiva pasi înapoi.

- Bine. Subiect închis. Ne vedem mâine, Keira.

Tu si Eden!. îsi spuse Keira iritată, imediat după iesirea lui Daniel.

Indubitabil, era foarte atrasă de Eden Cassidy, dar n-avea niciun chef să fie trecută pe lunga listă a victimelor lui.

Ii oferise o slujbă la care visase de multă vreme, era adevărat, dar nu vroia ca asta să-i complice viaţa privată. Tot ce o interesa era ca revista pentru care lucra să aibă succes.

Nu putea nega faptul că Eden Cassidy era extrem de atractiv, dar având în vedere trecutul lui în materie de femei, nu se putea lăsa pradă sentimentelor fără a risca să se trezească într-o situaţie în care îsi putea pierde linistea atât de

necesară bunului mers al carierei la care ţinea asa de mult.

Hotărâtă să nu se mai gândească la nimic în afara treburilor pe care le avea de făcut pentru slujba sa, Keira luă o foaie de hârtie si un stilou si începu să noteze câteva sugestii cu privire la noua apariţie a revistei ,, Natural Life".

Nu reusi însă să se concentreze de-ajuns, asa că îsi făcu ordine pe birou pentru a se pregăti să meargă acasă.

Se va odihni, si mâine dimineaţă va putea să se gândească mai linistită la toate aceste lucruri.

Urmară două zile în care toată lumea începu să vorbească despre relansarea revistei ,, Natural Life" si despre promovarea Keirei.

In dimineaţa aceea, Eden Cassidy si Denver Clarkson urmau să vină în biroul Keirei pentru a pune la punct ultimele amănunte cu privire la noul ei post.

Când auzi bătaia în usă, Keira trase adânc aer în piept înainte de a răspunde.

Cel care dădu însă buzna în birou, fu Daniel:

- Ia-mă cu tine, Keira, spuse el rugător, prinzându-i mâinile. Stii că sunt un nimic fără tine.

Sunt în stare să muncesc ca un sclav, doar să fiu în echipa ta.

- Pe toţi sfinţii, Daniel, nu stii că pereţii ăstia au urechi? sopti cu nervozitate Keira. Nici nu stii cine te poate auzi.

- Toată lumea stie deja.

- Da, toată lumea stie că am fost la petrecere cu tine si toţi mă întreabă de ce.

Daniel surâse, amuzat:

- Cum de ce. Arhicunoscutul sarm al familiei Cassidy a fost de vină.

Keira făcu o grimasă, nemulţumită de răspunsul primit.

- Oricum. Ce spui, atunci?. continuă Daniel.

- Despre ce, exact?

- Despre noua revistă. Pot să vin cu tine? Ai spus că esti mulţumită de modul în care lucrez, îţi amintesti?

- Da, sunt mulţumită, dar am crezut că îţi place aici, la ,,Chloe”.

- Imi place, dar vreau să fiu în echipa ta.

Keira îl privi gânditoare.

- Vrei să te rog în genunchi? insistă Daniel.

- Termină cu teatrul ăsta, Daniel Cassidy. Am

decis deja că vei merge cu mine.

- Ah, ai făcut tu asta? Grozav!... Inseamnă că nu poţi trăi fără mine, surâse el, mulţumit.

- Nu te juca prea mult cu norocul tău, Daniel, surâse Keira, amuzată. Acum avem amândoi de lucru, asa că nu mă mai face să pierd timpul cu tine. Ce-ar fi să-mi arăţi mai bine ce sclav bun esti si să-nchizi usa după tine?

- Pentru tine, sefa mea iubită, sunt în stare să mut munţii din loc, să traversez desertul, orice. Absolut orice, replică el, si o salută usor din cap, după care deschise usa si iesi.

Peste o clipă însă, îsi vârî din nou capul pe usă:

- Pune-mă să înot în cel mai adânc ocean si o voi face, spuse el râzând si închise repede usa din nou, înainte ca agenda care zbură dinspre biroul Keirei să-l poată lovi.

După alte câteva minute, usa se deschise încet si Keira, crezând că s-a întors Daniel, se lăsă pe spate cu un zâmbet ironic, asteptând.

In locul năbădăiosului tânăr, însă, apăru figura înaltă si de-acum familiară a lui Eden Cassidy.

- Această reacţie ţi-o trezeste oricare dintre membrii familiei Cassidy sau doar Daniel are parte

de ea? spuse Eden Cassidy care văzuse cu siguranţă toată scena dinainte.

- Nepotul tău are un umor foarte special, surâse Keira din vârful buzelor.

- Cu asta sunt de acord, dar constat totusi că îsi petrece o grămadă de timp în biroul tău.

Keira îsi ridică bărbia cu ostentaţie:

- Nu mai mult decât alţi membri ai echipei cu care lucrez.

- Dacă îmi amintesc bine, l-am găsit aici ori de câte ori am venit în biroul tău.

- De fiecare dată, prezenţa lui a fost cât se poate de motivată.

- Dar nu lucrează doar pentru această revistă.

- Nu. Bineînţeles că nu, răspunse Keira din ce în ce mai iritată.

- Oricine ar putea crede însă ...

- Nu!. îl întrerupse Keira. Nimeni nu poate crede nimic. Doar tu se pare că vezi ceva ce nu există de fapt.

- Poate ai ceva cu Daniel, nu stiu.

- Ce vrei să spui?

- Poate ai motivele tale să-l bănuiesti de astfel de lucruri. Are cumva o atracţie specială pentru

femeile cu mult mai în vârstă?

- N-am observat nimic în acest sens până acum, răspunse Eden Cassidy cu răceală.

- Putem abandona acest subiect? întrebă Keira. Cred că avem lucruri mai importante de pus la punct. Dacă vei continua cu acest subiect de fiecare dată când ne vedem, voi începe să cred că se ascunde ceva în spatele acestor suspiciuni declarate.

- Ca de pildă ce? întrebă Eden Cassidy, ridicând o sprânceană.

- Ca de pildă. gelozia.

- Gelozia?.. Vrei să insinuezi că as fi.?

Keira strânse din buze, confirmând.

- Cum să fiu gelos pe nepotul meu? întrebă Eden Cassidy nemulţumit.

- Şi eu nu sunt o bombă sexy care să sucească minţile unui tânăr abia iesit din adolescenţă.

Eden Cassidy nu mai răspunse, pentru că se auziră pasi pe hol si imediat o bătaie în usă, astfel că se grăbi să deschidă.

- 'Neaţa, Denver, intră, te rog, spuse el în timp ce expresia de nemulţumire dinainte dispăru de pe faţa lui ca prin minune. O cunosti, desigur, pe

domnisoara Keira Strong.

Denver Clarkson era un bărbat care se apropia binisor de cincizeci de ani, scund si robust, cu un păr grizonant, tras peste chelia accentuată. Keira îl văzuse de departe la destule întruniri cu angajaţii trustului, dar nu avusese niciodată ocazia să stea de vorbă cu el.

- Mă bucur să te văd, domnisoară Strong, spuse el, asezându-si mai bine ochelarii cu lentile groase pe nasul butucănos si întinzându-i Keirei o mână rece si fermă. Cred că trebuie să te felicit.

- Mulţumesc, răspunse Keira si-i invită pe cei doi bărbaţi să se aseze.

- Deci, te pregătesti de mutare, spuse Denver, cercetând-o cu atenţie.

- Asa se pare, răspunse Keira cu un zâmbet plin de amabilitate.

- Era normal, Denver, să se-ntâmple si asta la un moment dat, nu-i asa? interveni Eden Cassidy. Noi am pus ochii pe Keira de multisor.

- Asta cam asa e, răspunse Denver, căruia nu-i scăpă faptul că Eden folosise numele de botez al tinerei jurnaliste.

- Da, a promis dintotdeauna, replică Denver, cu

aceleasi priviri cercetătoare pe faţa Keirei.

In următoarele două ore, cei trei jurnalisti discutară o serie întreagă de probleme legate de noua publicaţie, iar când se pregătiră să plece, Denver îi spuse Keirei, care-i însoţi până la usă:

- Felicitări încă o dată, domnisoară Strong, si mult noroc în viitoarea dumitale slujbă. In mod sigur ne vom vedea mult mai des de acum înainte.

- Mulţumesc. Abia astept, spuse Keira, politicoasă.

- Acum, trebuie să mă retrag, adăugă Denver, am o întâlnire foarte importantă peste zece minute.

- Bineînţeles, du-te, răspunse Eden Cassidy, eu mai rămân să vorbesc ceva cu Keira.

- Am înţeles, replică Denver, privindu-i zâmbind, când pe unul, când pe celălalt.

După plecarea lui, Eden Cassidy, o întrebă nedumerit pe Keira, a cărei faţă era rosie ca focul:

- Ce s-a întâmplat, Keira?

- Nu esti grăbit? Denver spunea că e o întâlnire foarte importantă. Nu trebuie să participi si tu?

- Denver e în stare să facă faţă discuţiei si fără mine, astfel că n-am de ce să mă grăbesc.

- Oricum, nu cred că a fost bine să mai rămâi.

- De ce?

- Pentru că deja se vorbeste destul pe seama mea.

- Chiar crezi?

- Nu-mi spune că nu stii. Denver a auzit sigur destule .

- Nu înţeleg, te rog să fii mai explicită.

- Ai închis usa si ai rămas aici cu mine, singur, izbucni
Keira.

- Si ce importanţă are?

- Lumea va crede ... că.

- Ce va crede?

- Ah, nu te mai preface că nu stii ce vreau să spun!. Ai văzut ce faţă a făcut Denver când i-ai spus că mai rămâi.

Eden îsi ridică sprâncenele nedumerit, ceea ce o înfurie pe Keira si mai mult.

- Nu vreau să se creadă că am primit noua slujbă din alte considerente decât cele profesionale.

- Dar stii că nu e asa.

- Da, dar dacă ceilalţi vor crede altceva, va fi un

adevărat fiasco.

- E puţin cam dificil să le spunem că ai refuzat avansurile mele, surâse amuzat Eden Cassidy. Dar dacă vrei, o să le spun.

- Ah, pe toţi dracii! izbucni cu si mai multă putere Keira. Ţie ţi se pare amuzantă toată această situaţie, dar te asigur că nu e deloc, pentru că ţin la reputaţia mea. Atât la cea personală, cât si la cea profesională, domnule Cassidy. Dacă nu înţelegi asta, îmi pare rău, dar eu trebuie să lucrez zilnic în preajma acestor oameni.

- Cred că exagerezi, răspunse calm Eden Cassidy. Important e nu ceea ce spun ceilalţi, ci ceea ce stii tu si cu
mine.

- Din păcate, ceea ce stim noi n-are importanţă în ochii celorlalţi, si acţionând atât de iresponsabil cum ai făcut-o acum, nu face decât să mă pună pe mine într-o lumină nefavorabilă.

- Eu pur si simplu nu pot să-mi dau seama cum faptul că am închis usa pentru a sta de vorbă cu tine poate dăuna reputaţiei tale, răspunse încruntându-si sprâncenele Eden Cassidy.

- Rămânând cu mine aici după plecarea lui

Denver Clarkson a fost o imprudenţă, în circumstanţele de faţă.

- Doamne, Dumnezeule!. Dar nu mai suntem în era victoriană, Keira! Suntem amândoi adulţi si niciunul dintre noi nu e căsătorit. Şi nu cred că Denver ne condamnă că stăm aici cu usa închisă.

- Ei bine, mie nu-mi convine această situaţie!. Şi condamn atitudinea ta.

- Uite ce e, Keira, începu Eden Cassidy, dar tânăra femeie îi întoarse spatele, în sensul că încheia discuţia.

Eden Cassidy o privi înfuriat. In momentul următor, însă, fu lângă ea si-i prinse talia cu un braţ ca de fier.

Ochii Keirei scânteiară de mânie. Doar pentru o clipă, însă, pentru că imediat un alt tip de emoţie pusese stăpânire pe ea si privirea i se adumbri de dorinţă.

O parte din ea îi spunea să-l împingă cât colo, dar altă parte se opuse, plină de un sentiment de plăcere cum nu mai simţise niciodată, în braţele niciunui bărbat.

Furia lui dispăru de asemenea ca prin minune, si-n ochii lui Keira văzu ca-ntr-o oglindă propriul ei

suflet.

Stiu, astfel, fără niciun fel de dubiu, că si el o dorea cu aceeasi putere cu care îl dorea ea.

Capitolul 6

Un geamăt profund si senzual iesi, atunci, din pieptul lui, iar Keira aproape că intră în agonie, asteptând.

Gura i se întredeschise involuntar, iar bătăile inimii îi făcu pieptul să tresalte ritmic, sub apăsarea pieptului lui.

Când buzele li se întâlniră, în sfârsit, Keira simţi că începe să plutească într-un nor de plăcere si durere, care-i înfundă urechile, făcând-o să nu mai audă altceva decât oceanul de soapte încântătoare ale fiinţei ei întregi.

Se sărutară astfel câteva minute în sir, sau poate, câteva ore. Niciunul dintre ei n-ar fi putut spune cu exactitate cât, pentru că pierduseră cu totul, noţiunea timpului. Buzele lor se savurau cu frenezie, mâinile fiecăruia alunecând flămânde de-a lungul trupului celuilalt,
înecându-se într-un torent de excitaţie delirantă.

Eden îsi propti spatele de birou si, cu o mână fermă, desfăcu coapsele Keirei si o trase spre el.

Tânăra femeie gemu usor de plăcere, miscându-se ritmic într-un dans magic al dorinţei nestăpânite.

Buzele lui se apropiară încet de V-ul desenat de bluza ei fină si coborâră, setoase, spre linia dintre sâni.

Keira răspundea înfierbântată tuturor miscărilor lui si când degetele bărbatului îi cuprinseră sfârcurile, mângâindu-le cu dexteritate, Keirei îi veni să strige, extaziată.

Gura lui îi sărută întreaga suprafaţă a pieptului, senzual si pasional, gemând înfundat.

Cu ochii închisi si capul dat mult pe spate, tânăra femeie savură totul cu o intensitate fără egal.

Apoi se aplecă, usor, ca-ntr-un vis si-i sărută faţa, ochii, fruntea si din nou buzele, rămânând acolo, ca într-o oază a bucuriei fără sfârsit.

Apoi, Keira îsi deschise încet ochii, afundându-i în ochii lui.

Stătură astfel minute în sir privindu-se, două suflete pereche, uimite de minunea acestei regăsiri.

Cel care avu puterea să se desprindă din tăcerea electrizantă, fu totusi Eden..

- Poate ar fi fost bine chiar să încuiem afurisita

aia de usă, sopti el, ca să fim siguri că nu suntem deranjaţi.

Keira păru să nu fi auzit însă această remarcă si îsi vârî degetele sub cămasa lui, mângâindu-i, tremurând, părul de pe piept.

Eden continuă si el să-i mângâie sânul eliberat de strânsoarea sutienului, în timp ce bluza subţire atârna în josul umerilor ei albi, subţiri si rotunzi.

Dacă cineva ar fi intrat atunci în încăpere chiar ar fi avut despre ce să vorbească, îsi spuse Keira, parcă trezindu-se dintr-o dată.

- Lasă-mă, Eden, spuse ea încet, încercând să se elibereze din îmbrăţisarea lui. E o nebunie ce se-ntâmplă.

-Ah, ce divină nebunie!... sopti el. si o strânse si mai tare la pieptul lui.

Keira se zbătu cu putere si începu să-si aseze bluza la loc, încheindu-i apoi nasturii cu degetele tremurând grăbite.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Eden, încheie-ţi si tu cămasa, dacă intră cineva acum, suntem pierduţi.

-Ah, ar închide usa imediat la loc, socaţi, sunt

sigur de asta, surâse el.

- Sper că nu se-ntâmple asta, totusi, sopti ea, continuând să-si aranjeze ţinuta.

- Cum ai putut să.

Nu, îsi spuse ea, imediat, întrerupându-se. Nu fusese vina lui în totalitate, nu putea să-l condamne doar pe el pentru ce se întâmplase.

- Imi pare rău, continuă ea. N-am vrut să te implic în asa ceva, dar e vina ta, că.

- Ah, mulţumesc, răspunse el, zâmbind din colţul gurii. Foarte drăguţ din partea ta.

- Accept si partea mea de vină, dar am fost provocată.

- Era inevitabil, Keira.

- Si o spui cu atâta usurinţă? Eu cred că ar fi mai bine să uităm acest episod.

- Putem să uităm, Keira?

- Da, da!. Eu pot, spuse ea, încercând să se convingă mai degrabă pe sine însăsi. Nu vom mai vorbi niciodată despre asta.

- Ca si cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

- Da.

Eden Cassidy făcu o pauză lungă, după care

spuse, cu un râs sceptic:

- Eu nu cred că voi putea să uit, Keira.

- Cum să nu poţi?

- Nu, nu voi putea. N-a lipsit mult să ne-ntindem pe podea si să facem dragoste aici, ca doi nebuni. Cum să uit asta?

- Să facem dragoste? Dar văd că esti foarte generos. Cum s-ar fi putut numi această demenţă. dragoste?

- Să facem dragoste, sau să facem sex, n-are importanţă cum am fi denumit acest act, important e că a fost atât de aproape să se întâmple. Poţi nega asta, Keira?

- Nu, nu pot, dar trebuie să fim mulţumiţi că ne-am revenit înainte ca ceva regretabil si ireparabil să se fi produs. Am fi regretat cu siguranţă amândoi. Asa că e mai bine să uităm. Pentru că nu vreau să fac parte din cârdul celor care fac sex cu seful lor, asta-i sigur. N-am niciun chef să-mi complic viaţa în asemenea hal.

Eden Cassidy o privi lung si tăcut, cu o expresie tristă si dezamăgită.

- Grele cuvinte, draga mea, spuse el, ca si cum

s-ar fi plictisit brusc de acest subiect, apoi se îndreptă abătut spre usă. După ce o deschise, însă, se întoarse pe jumătate si adăugă:

- Chiar dacă pare de necrezut acum, am avut totusi ceva foarte important să-ţi spun. De-asta am rămas, după plecarea lui Denver. Ai nevoie de un sediu nou pentru „Natural Life" si trebuie să stii că un etaj întreg s-a eliberat deja în vederea acestui fapt, într-una din clădirile firmei noastre, trei străzi mai încolo. Te vei muta acolo cât mai repede cu putinţă. E la etajul douăzeci, în Cassidy-Ford Towers.

Colţurile gurii lui se lăsară apoi imediat, într-un surâs ironic:

- Biroul meu e în aceeasi clădire, ceea ce înseamnă că vei putea da apă la moară cu nemiluita tuturor fantasmagoriilor tale, Keira.

Spunând acestea, Eden Cassidy se întoarse si trânti cu putere usa în urma lui.

In următoarele sase săptămâni, Keira munci cât nu muncise în ultimii cinci ani.

In primul rând, fusese necesar să definitiveze tot ce ţinea de atribuţiile ei la ,,Chloe” si, în al

doilea rând, să preia sarcinile legate de noua revistă la care fusese repartizată.

Astfel, îsi mutase sediul, îsi alcătuise noua echipă, făcuse o serie întreagă de interviuri în vederea unor noi angajări, întocmise contracte si fusese atentă la un milion de alte detalii legate de poziţia pe care o ocupa acum în cadrul concernului.

Gail, fosta ei parteneră, fusese de acord să accepte un angajament cu program redus, astfel că începuseră să lucreze din nou împreună.

La toate acestea se adăugase în plus teama pe care o simţea zilnic, că va fi nevoită să dea iar ochii cu Eden Cassidy.

Săptămânile însă trecuseră una după alta si Eden Cassidy nu se arătă în niciunul din locurile frecventate de ea.

Incepuse să creadă că episodul erotic din fostul ei birou fusese doar rodul propriei imaginaţii.

Cu o lună însă înaintea lansării noii publicaţii, când se duse să controleze ceva la corectură, liftul se opri la etajul zece si, după ce se deschiseră usile, Keira se trezi faţă în faţă cu subiectul care o

speria cel mai mult.

Amintindu-si tot ce fusese între ei ultima dată când se văzuseră, Keira aproape scăpă din mâini dosarele pe care le luase în vederea clarificării unor probleme stringente, privitoare la prima apariţie a revistei pentru care lucra acum.

Nu, nu fusese doar rodul imaginaţiei sale, îsi spuse ea si bărbatul care-i stârnise toate acele emoţii stătea acum în faţa ei.Peste un metru si nouăzeci de centimetri de magnetism masculin!.

Un moment, Keira fu pe punctul să se arunce în braţele lui din nou.

Ii fusese cumplit de dor, constată ea, să se lase pradă atracţiei dintre ei.

Rămase însă locului si când Eden Cassidy intră lângă ea, cuprinzând-o în braţe, fără niciun fel de salut preliminar, Keira înţelese brusc de ce Eden Cassidy nu folosise liftul exclusiv, construit anume pentru superiorii concernului.

- Ai o faţă foarte expresivă, te trădează întotdeauna, spuse el, strângând-o cu putere la piept.

- Adevărat? întrebă ea, abia reusind să mai

respire de emoţie. Atunci, spune-mi la ce mă gândeam.

- De ce nu folosesc liftul exclusiv.

Keira îl privi, socată de intuiţia de care dădu dovadă.

- Da, ai acest privilegiu si-atunci.

- Da, dar cum tot acest loc e domeniul meu pot să folosesc ce parte am chef, nu-i asa? spuse el, cu un surâs plin de subînţelesuri, după care începu s-o sărute cu toată pasiunea reprimată în ultimele luni, în care nu se văzuseră.

Keira îsi scăpă acum dosarele de emoţie si foile se împrăstiară pe podeaua liftului.

In acel moment, liftul se opri si cele două usi se deschiseră larg.

- Suntem la etajul douăzeci, domnisoară Strong, spuse Eden surâzând, în timp ce se aplecă să strângă hârtiile de pe jos. După dumneavoastră, adăugă el, înmânându-i dosarele.

- Dar. unde mergi?

- Presupun că în acelasi loc. Avem o întâlnire fixată în sala de sedinţe, pentru ora două...

- Dar. nu mi s-a spus nimic.

- Cum e posibil? Ai uitat, cred, pentru că am rugat-o pe secretara mea să aibă grijă si să nu omită pe nimeni. Cred că ţi s-a lăsat o notă pe birou, în cazul în care n-ai fost găsită.

- Nu, n-am găsit nicio notă de acest fel.

- Oricum, ne vedem mai târziu în sala de sedinţe, Keira, imediat ce îţi vei lăsa toate aceste dosare în birou, spuse el si se îndepărtă zâmbindu-i cu cel mai atractiv zâmbet al său.

Keira se duse ţintă în biroul ei si se uită pe masa de lucru. Niciun fel de notă cu privire la întâlnirea de astăzi.

După câteva minute, intră si Roxie:

- Ai văzut cumva o notă prin care suntem chemate la sedinţa de azi de la ora două?

- Nu.

- E un mister, atunci, comentă Keira, căutând printre hârtiile de pe biroul ei.

- Să nu-mi spui că am pierdut ocazia să-l văd pe domnul Cassidy, replică Roxie si se lăsă să cadă pe scaunul de lângă ea.

Keira însă o prinse imediat de braţ.

- N-avem timp să mai stăm, Roxie, suntem

asteptate în sala de conferinţe.

- Cine va veni?

- Toată conducerea concernului, în frunte cu Eden Cassidy.

- Eden Cassidy? In carne si oase? Păi, spune asa. Rugăciunile mele au fost ascultate, surâse ea si o trase pe Keira spre iesire.

Când deschiseră usa sălii de conferinţe, Keira se dădu un pas înapoi, usor speriată.

Sala era plină si în fruntea tuturor trona Eden Cassidy.

- Ah, Keira, iată-te, în sfârsit, spuse Denver.

- Iertaţi-mă, răspunse Keira, n-am stiut nimic de această întrunire până cu câteva minute în urmă.

- Nu face nimic, replică Eden Cassidy, acum suntem cu toţii si putem începe.

In următoarele ore, Eden îi întrebă cu lux de amănunte despre stadiul în care se afla noua publicaţie în vederea
apariţiei, dar la ora cinci fix, declară sedinţa încheiată.

In sală începu imediat o rumoare de nedescris, mulţumiri, fâsâit de foi, scaune date la o parte.

- Keira, vino te rog puţin, spuse Eden Cassidy,

înălţându-si capul peste toţi ceilalţi si privind-o cu insistenţă pe tânăra jurnalistă.

Keira înregistră imediat privirea surprinsă a lui Denver, iar Roxie îi plasă un bobârnac în spate, ca pentru a-i da mai mult avânt, să ajungă mai repede în faţa sefului lor.

- Da, domnule Cassidy, spuse Keira cu politeţe, înregistrând expresia încă surprinsă a colegei sale.

Spera că n-o va întreba nimic, mai târziu, de această situaţie.

- Doriţi mai multe informaţii? întrebă Keira, mai tare decât ar fi fost normal, pentru a fi auzită de toţi cei prezenţi.

- Da, s-ar putea spune si asa, surâse poznas, Eden Cassidy. Poţi lua cina cu mine?

Capitolul 1

- Cina? întrebă ea, consternată de faptul că-i făcuse o asemenea propunere de faţă cu toată lumea. La orice s-ar fi asteptat, dar la asta nu.

- Da, cina. In seara asta, răspunse el, amuzat de roseaţa care îi cuprinsese obrajii.

Keira îsi imagină imediat o masă de două persoane, într-un restaurant exclusivist, cu lumina caldă a lumânărilor si un buchet mare de trandafiri rosii, peste care privirile lui Eden Cassidy o măsurau cu indolenţă..

De ce nu? spuse o parte din ea, cea care tremura permanent la vederea sau la amintirea lui Eden Cassidy. De ce să nu prindă această sansă? Ar putea avea tot ce si-ar dori orice femeie din lume: romantism, excitaţie, satisfacţie fizică. Era atât de sigură că Eden Cassidy îi putea da toate acestea.

Deci, de ce nu?.

Da. ar putea fi o legătură foarte incitantă.

Din păcate, era seful ei.

- Ei, Keira? insistă Eden Cassidy.

- Imi pare rău, dar nu pot.

- Nu poţi - sau nu vrei?

- Ambele, replică ea cu răceală.

- Din nou fantasmagoriile tale sunt de vină?

- Nu. Ăăă. Ba da, replică ea, jucându-se agitată cu hârtiile pe care le ţinea în mâini.

- Nu va sti nimeni, îi spuse el încet si Keira izbucni usor în râs.

- Intotdeauna e cineva care vede aceste lucruri.

- Dar de ce te interesează atât de mult ce spun ceilalţi? De ce trebuie să-ţi dicteze ei ce să faci si ce nu?

- Pentru că nu vreau să apar în ochii lor asa cum nu sunt. Nu vreau să fiu considerată o superficială.

- O superficială? Ăsta e ultimul lucru pe care eu personal l-as fi gândit despre tine. Totusi, mi se pare că acorzi mult prea multă importanţă părerii celorlalţi.

- Nu cred că mă voi schimba vreodată în acest sens. In meseria mea, chiar are importanţă ce cred alţii despre mine. Şi, ca să revenim la oile noastre, nu vreau să se spună că am primit această slujbă pe considerente extraprofesionale, asa cum am spus deja.

- Da, am mai discutat asta si e cazul să stii că e un fapt cunoscut că nu las niciodată ca viaţa mea personală să influenţeze negativ afacerile mele. Dacă n-ai fi meritat, n-ai fi ocupat această slujbă. Acum că suntem înţelesi, putem cina împreună?

- Nu.

- De ce anume te temi, Keira? De opinia publică sau de tine însăţi?

- Ce vrei să spui?

- Vorbesc despre faptul că m-am săturat să mai fim în conflict. Intre noi există o atracţie foarte puternică si asta te alarmează. De ce anume te temi?

- Dacă îţi închipui că mă tem de tine, îţi recomand să nu te mai împăunezi asa, pentru că esti departe de adevăr.

- Uite ce e Keira, nu stiu ce fel de relaţii ai avut tu în trecut.

- Trecutul meu nu te interesează pe tine, izbucni Keira printre dinţi.

- Nu? Dar sunt convins că are legătură cu modul în care gândesti acum.

- Cred că suferi de sindromul celor bogaţi,

replică tânăra. Vrei mereu mai mult si nu accepţi ideea că poţi fi refuzat. Imi pare rău pentru tine. Dar nu dispera, continuă ea, are balta peste!...

Eden Cassidy se apropie de ea si-i ridică forţat bărbia:

- Urăsc pescuitul, spuse el apăsat si se îndepărtă.

Până la petrecerea dată cu ocazia lansării revistei, Keira nu-si mai văzu capul de treburi.

Pe Eden Cassidy nu-l mai văzu din ziua în care refuzase să ia cina cu el, desi cu o săptămână în urmă primise o invitaţie de a participa la un dineu în apartamentul lui.

Daniel veni în biroul ei cu doar câteva ore înainte si o informă că trebuie să fie de faţă, pentru că vor fi prezente o serie întreagă de personalităţi din lumea presei.

Astfel, Keira se duse acasă, făcu un dus si îsi căută plictisită în dulap o rochie potrivită pentru această ocazie.

Nu-i plăceau mondenităţile, desi era constientă că era o latură importantă a meseriei ei. Prefera să stea la masa de scris si să facă ce stia mai bine.

Se îmbrăcă apoi în grabă si-si puse la urechi o pereche
de cercei cu diamante.

Isi aplică un machiaj minim, se încălţă si aruncă o ultimă privire în oglindă.

Roxie trebuia să sosească si ea din moment în moment, asa încât coborî s-o astepte în hol.

Când dădu cu ochii de motanul care o privi curios, Keira îi vorbi cu blândeţe, ca de obicei.

- Trebuie să stii, Roger, că unicul motiv pentru care am hotărât să ies în seara asta a fost acela de a te pune la un pic de regim. Dacă stau acasă, îmi ceri tot timpul mâncare si deja ai devenit supraponderal, spuse ea, ciupindu-i burtica.

Incă mai zâmbea, amuzată, când Roxie opri în faţa casei.

Din păcate, un accident care avusese loc pe artera principală a orasului le îngreună circulaţia, astfel că în momentul în care ajunseră ele, petrecerea era în toi.

Un chelner veni imediat pentru a le servi ceva de băut si Roxie luă două pahare, înmânându-i unul sefei sale.

- Asa o să ne treacă timpul mai usor, spuse ea Keirei.

- Relaxează-te si simte-te bine, replică Roxie. Desi nu garantez că vom avea parte de asta, continuă ea, îndreptându-si privirile spre Dianna, care tocmai le observase si se grăbea acum spre ele:

- Bună, Keira, spuse ea, uitându-se lung la rochia rosie,
lungă, a Keirei. Ce schimbare!.

- Da, relaţiile publice sunt importante în meseria noastră, Dianna si trebuie să ne conformăm obiceiurilor.

- Da, asa se pare, comentă Dianna. Da' ce de lume sus-pusă, ai observat? Eden Cassidy e foarte preocupat de noua lui publicaţie. A fost ideea lui să relanseze revista?

- Da, cred că da, răspunse Keira.

- E foarte ciudat că s-a gândit să republice ,, Natural Life", continuă Dianna, când are atât de multe reviste de succes în firma lui.

- Eden Cassidy mi-a lăsat impresia unui patron foarte bine informat, asa că sunt convinsă că stie

ce face, răspunse Keira.

- Cred că are un interes special, clipi poznas Dianna.

- Ce vrei să spui, exact? întrebă Keira, deranjată de această afirmaţie a colegei sale.

- Ah, nimic, toţi suntem foarte impresionaţi de faptul că Eden Cassidy acordă o atenţie atât de mare unei publicaţii fără însemnătate, cum e ,, Natural Life".

- Dar ce e atât de special în asta, mai ales că revista nu va fi chiar atât de neînsemnată pe cât insinuezi?

- Ah, nu e problema mea, oricum, asa că nu trebuie să te simţi ofuscată. Prinde toate avantajele din această situaţie, pentru că marile ocazii nu se arată prea des într-o
viaţă de om.

- Ascultă, Dianna, dacă cineva îsi închipuie că am fost numită redactor-sef la această revistă din alte motive decât cele profesionale, atunci vreau să-ţi spun că se însală amarnic.

Diana nu răspunse si îsi mută privirea spre un nou-sosit în grupul lor:

- Ah, Eden, cât sunt de fericită să te văd, spuse ea, cu un zâmbet larg si subţire. Se pare că te pregătesti pentru încă un succes.

Keira îsi înclină usor capul în semn de salut si, după ce mai sorbi o gură de vin din paharul pe care-l strângea cu ambele mâini, ca si cum ar fi fost colacul ei de salvare, dădu să se retragă.

In aceeasi clipă, însă, Eden Cassidy o prinse cu putere de încheietura mâinii, pentru a o opri.

- Keira, spuse el, pe un ton poruncitor.

- Da, domnule Cassidy, răspunse ea, cu ochii la Dianna, care se uita plină de curiozitate când la unul, când la celălalt.

- As vrea să bem împreună un pahar de vin, spuse el, privind spre ambele femei.

Niciuna dintre ele însă nu mai apucă să răspundă, pentru că Daniel se izbi, pur si simplu de unchiul lui,
uitându-se spre Keira.

- Ah, pardon, făcu el. Dianna, Denver vrea să vorbească ceva cu tine, cred că e în legătură cu „”Chloe”".

Dianna se precipită imediat auzind asta si se

îndepărtă.

- Bună, Keira, spuse Daniel. Arăţi extraordinar!...

- Pentru o bătrână. nu-i asa? Asta ai vrut să spui? râse
ea.

- Păi. dacă zici tu, surâse el. Oricum, sper că revista va merge bine cu tine-n fruntea ei. Cred că e un moment potrivit să cer o mărire de salariu, tu ce zici, Eden?

- Cred că ar fi bine să mai astepţi.

- Atunci, să vă spun ceva amuzant. Cineva mi-a cerut, dacă se relansează revista, să i-o prezint pe Mătusa Aggie, care scrie la rubrica cu acelasi nume. Isi imagina că e o femeie grasă, bătrână si cu păr cărunt.

- Şi.. nu e asa? întrebă Eden Cassidy.

Daniel surâse enigmatic si o întrebă la rândul lui pe Keira:

- Ii spunem, Keira ?

Tânăra îi făcu un semn discret să-si ţină gura, dar Daniel veni lângă ea si, prinzând-o de umeri, spuse răspicat:

- Eden Cassidy, am plăcerea să ţi-o prezint pe Mătusa Aggie Rains.

Eden făcu ochii mari:

- Tu ai scris la această rubrică?

Keira încuviinţă.

- Incă unul din talentele tale ascunse?

- In mod sigur, interveni Daniel.

- N-am făcut decât să transcriu ceea ce am găsit în jurnalul mătusii mele. Avea o memorie extraordinară.

- Dar nu arată chiar ca în fotografie, nu-i asa? continuă să glumească Daniel, bine dispus.

- Destul, Daniel, scrâsni Eden Cassidy.

- Iartă-mă, Keira. Trecem, deci, la alt subiect. E adevărat că Megan a plecat la NewYork? întrebă el, întorcându-se spre unchiul lui.

- Da, ieri.

- Am crezut că va fi aici, să întreţină atmosfera. Ce face la New York?

- Să vadă un spectacol pe Broadway..

- Ah, interesant, surâse Daniel cu ironie. Când se va întoarce?

- Nu văd de ce ai acest interes subit pentru

Megan, Daniel. Se întoarce peste câteva săptămâni, dacă vrei să stii cu tot dinadinsul.

- Ah, vrei să spui că vom lansa pe piaţă noua revistă fără ajutorul preţios al domnisoarei Megan. Nu pot să cred. Incredibilul s-a realizat. Indispensabila domnisoară nu mai e chiar atât de indispensabilă, si asta s-a întâmplat asa, peste noapte.

- Interesul tău pentru Megan mă face să te suspectez, Daniel.

- Atunci, am tulit-o!. replică acesta. Ne vedem mai târziu.

Keira îsi duse paharul la buze, cu un surâs plin de sarcasm. Când să bea, însă - constată că paharul era gol. Eden Cassidy îi sări imediat în ajutor si ceru chelnerului încă un pahar cu vin, pe care i-l dădu zâmbind Keirei.

- Daniel mi-a spus că e totul în regulă si revista va putea apărea conform planului.

Keira încuviinţă, uitându-se distrată în jur, în timp ce o sumedenie de ochi se aţintiră brusc asupra ei.

- Da, răspunse ea. Nu va fi nicio problemă în

acest sens. Acum, însă, scuză-mă, mă tem că va trebui să mă retrag, adăugă ea si dădu să plece.

- N-ai venit la petrecerea la care te-am invitat săptămâna trecută, spuse el, oprind-o.

- Nu, mulţumesc că te-ai gândit la mine, dar am avut altceva, foarte important, de făcut.

- Da, Daniel mi-a spus că ai avut o întâlnire.

Keira îsi amintea foarte bine că-i spusese lui Daniel că avea de terminat o carte. Nu înţelegea de ce el preferase
să-i spună lui Eden altceva.

- Cu cine te-ai văzut? adăugă Eden, cu ochii întunecaţi de gelozie si pieptul Keirei se strânse de părere de rău si câteva minute bune nu avu puterea să răspundă. Apoi, însă, replică nemulţumită:

- Daniel n-avea niciun drept să comenteze motivele pentru care n-am venit. In afară de asta, nu cred că trebuie să-ţi spun ce fac în timpul meu liber.

Eden Cassidy trecu peste această remarcă si o întrebă cu un surâs usor ironic:

- Nu ziceai că trebuie să te retragi?

- Ah, ba da, răspunse Keira, dar rămase locului, continuând să bea din vinul care-i invadase deja sângele si o făcea să se simtă mai relaxată.

- Văd că nu prea îţi vine să pleci, totusi, adăugă Eden Cassidy privind-o râzând.

Hai, Keira, recunoaste...

- Cred că esti foarte convins de ceea ce spui.

- Ştii foarte bine că e asa, Keira.

Vocea lui sună atât de vibrant si de catifelat, încât Keira simţi un frison care-i traversă tot trupul, din cap, până-n picioare.

Era din ce în ce mai greu să simuleze indiferenţa si răceala.

- Nu-mi vine să cred cât de arogant poţi fi!.

- Hai, Keira, încetează cu această atitudine, stiu că nu e ceea ce simţi.

- Nu mă interesează ce crezi tu. Acum, chiar e cazul să încetăm cu această discuţie, pentru că din cauza ta am neglijat ceilalţi invitaţi.

- Spune-mi mai întâi cu cine te-ai întâlnit, insistă Eden Cassidy, postându-se în faţa ei cu răceală, astfel că acum se priveau ca doi dusmani, gata să înceapă duelul.

- E o relaţie serioasă? continuă el, cu o voce răgusită de enervare.

Keira simţi că tensiunea dintre ei era gata să explodeze.

Deschise gura să spună că, într-adevăr, avea o relaţie serioasă, dar ceva îi opri cuvintele-n gât. O dezgusta să afirme asta în faţa lui.

Expresia ei, din care dispăru brusc răceala, îl făcu pe Eden să zâmbească lung si satisfăcut, ca un învingător.

Keira se simţi umilită si mai ales furioasă pe ea însăsi, pentru slăbiciunea de care dădea dovadă în faţa farmecului lui.

- Esti cel mai egoist, mai nesuferit si mai abject bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, suieră ea printre dinţi. Blestem ziua în care te-am întâlnit, lansă Keira si-i întoarse spatele.

Eden Cassidy însă o prinse cu fermitate de încheietura mâinii.

Keira îl fulgeră cu privirea.

- Te rog, nu face asta în văzul tuturor, replică ea, gândindu-se că o scenă între ei ar fi acum un dezastru.

Incercă astfel să se calmeze, desi îi era aproape imposibil.

- Să nu fac, ce?

- Asta, suieră ea, din nou, arătând spre mâna lui care-i strângea cu putere braţul. Mă faci să-mi pierd răbdările.

- Atunci, ce să mai vorbim despre tine? replică el cu nervozitate. In calitate de sef al tău, voi avea întotdeauna de discutat câte ceva cu tine.

- Să vorbesti cu mine? Asta după ce vei renunţa să mă mai interoghezi despre problemele mele personale. Şi acum, dă-mi drumul. Observă lumea si.

- Ah, da, si se vor întreba dacă sunt pe punctul să înfiinţez o televiziune pe care s-o conduci tu, spuse el cu ironie si-i eliberă încheietura mâinii, pe care degetele lui se impimaseră ca un tatuaj. Ce se va întâmpla dacă cineva a observat că te-am ţinut de mână?

- Cineva, spui? Aici sunt sute de personalităţi importante din lumea presei si aproape toţi ochii sunt pe tine.

- Dacă as gândi si eu la fel, probabil as fi considerat paranoic. Nu mai exagera, te rog, cu

toate astea. Sau poate vrei să fac un anunţ public în care să specific faptul că ai primit slujba fără niciun fel de favoruri sexuale.

Keira îsi roti repede ochii în jur, pentru a vedea dacă nu cumva cuvintele lui fuseseră auzite si de alte persoane.

- Eden, te rog.

- Mă rogi? întrebă el, cu o voce profundă si senzuală. Asta intenţionam eu s-o fac. Să te rog.

Inima Keirei începu să bată nebuneste, învăluită de tonul lui atât de cald, iar când bărbatul veni si mai aproape de ea si buzele lui erau cât pe-aci să-i atingă pielea dezvelită de decolteul adânc al rochiei, Keira repetă, sfârsită:

- Te rog, Eden. Nu mai rezist.

- Nu mai rezisti?. Ştii că esti pe punctul să mă faci să devin nebun după tine? Vino cu mine după petrecere, vom cina undeva împreună.

- Ştii că nu pot să fac asta, răspunse ea, cu buzele uscate.

- Uită de toate celelalte lucruri si fă asta pentru tine însăţi. Ştii că vrei si tu.

Keira dădu disperată din cap.

- Vino cu mine, sopti el si cuvintele lui inundară

inima tinerei femei ca un ulei fierbinte.

Capitolul 8

- Nu! izbucni ea. înţelege că nu pot!

- Pentru numele lui Dumnezeu, Keira, spuse el, răsfirându-şi degetele prin părul negru si des. Cred că am nevoie de aer, nu mai pot!...

Eden Cassidy ieşi apoi precipitat din încăpere.

- Ce-a fost asta? întrebă Roxie, venind grăbită lângă Keira.

Aceasta sorbi o cantitate apreciabilă din vinul care-i mai rămăsese în pahar, înainte de a răspunde cu respiraţia întretăiată de nervozitate.

- Cred că mai are nişte întâlniri. Ştii că e o persoană foarte ocupată.

- Nu prea părea în apele lui, replică Roxie. întrebarea e:
a plecat de bunăvoie sau i-ai cerut să plece?

- Nu înţeleg ce vrei să spui, Roxie, răspunse Keira, privind în altă parte.

- Uite ce e, Keira... Nu mai face pe naiva cu mine si mai bine ai grijă să nu pierzi această sansă.

Keira îsi ridică întrebătoare sprâncenele.

- Caută în jurnalul Mătusii Aggie si vezi dacă un asemenea bărbat chiar e de pierdut.

- Roxie, stii că nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea.

- Nu cred că îţi mai amintesti ce e plăcerea, replică cealaltă femeie.

- Roxie, destul!

- Bine, bine, dar vreau să-ţi spun că nici eu si probabil nicio altă femeie din toată Australia nu va putea înţelege niciodată ce cusur îi găsesti acestui bărbat.

- Ce cusur? In primul rând nu-mi place, pentru că e un afemeiat. Nu sunt masochistă si nu vreau să fac parte din haremul lui.

- Harem? Să fim seriosi, Keira. Un om care conduce o asemenea companie, cu atât d emult succes, nu poate zbura din floare-n floare. N-ar avea practic timp pentru asa ceva, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- E foarte mult timp plecat în delegaţii, Roxie.

Şi. Ai

uitat de Megan Donnelly?

- Ar fi un prost dacă si-ar pierde vremea cu ea. In afară de asta, am auzit că a plecat în State cu un prieten al lui Eden.

- Nu-mi spune că n-ai observat cârdul de femei care roieste în jurul lui. Săptămâna trecută a apărut în toate ziarele cu un fotomodel în braţe.

- Nu cred că a fost nimic serios, Keira.

- Roxie, e seful meu! izbucni Keira.

- Şi ce-i cu asta?

- Cum si ce-i cu asta? Cred că toată lumea de aici îsi închipuie deja că am fost promovată pentru că m-am culcat cu el. Dianna mi-a spus-o aproape fără niciun fel de ocolisuri.

- Dar toată lumea stie că e speriată, acum, că a rămas fără tine la „Chloe”.

- Haide, Roxie, în mod sigur ai auzit bârfele iscate pe seama mea.

- Mai dă-le-ncolo de bârfe, Keira. Ce anume te face să joci această indiferenţă faţă de Eden Cassidy? Să nu-mi spui că nu-ţi place, că nu te cred.

- N-am timp de distracţii, răspunse Keira, întrebându-se în acelasi timp cum îsi putuse da seama Roxie că e atrasă de Eden Cassidy.

- Hai, mai lasă-mă cu astea, Keira.

- Roxie, am muncit din greu pentru a ajunge

unde sunt astăzi si nu vreau să pierd totul din cauza unui bărbat.

- Keira, spune-mi sincer. Te temi că vei fi la fel de nefericită cum ai fost cu Dennis?

- Ce amestec are Dennis în toată povestea asta?

- Fostul tău soţ a avut nevoie de o mamă lângă el, nu de
o soţie, dar acum poate fi altfel. Sigur, ar fi altfel.

- Nu neg faptul că, un timp, din cauza căsătoriei nereusite cu Dennis n-am vrut să mai aud de niciun bărbat; totusi, asta a trecut. M-am maturizat.

- Atunci, ai realizat că nu trebuie să-l compari pe Eden Cassidy cu Dennis.

- Roxie, mă doare capul. Nu mai vreau să vorbim despre toate astea.

- Bine, îmi pare rău, Keira. Poate am vorbit mai mult decât ar fi fost cazul. Dar ţin foarte mult la tine si nu pot să văd cum pierzi sansa de a fi fericită din cauza unei experienţe nereusite din trecutul tău.

- Tot ce mai vreau să-ţi spun e că nu mă

interesează să mă mai implic, cel puţin o vreme, în nicio relaţie, cu niciun bărbat. Hai să bem o cafea, după care cred că e mai bine să plecăm acasă.

Roxie tocmai se îndepărtă pentru a aduce cafelele, când
Meg, una dintre fetele care făceau serviciile de gazdă, se apropie de Keira, însoţită de o tânără foarte atrăgătoare, dar care părea că nu se simte bine.

- L-aţi văzut, cumva, pe Daniel? întrebă Meg.

Keira scutură uşor din cap:

- Nu l-am mai văzut în ultimele minute. Dar trebuie să fie pe-aici pe undeva, adăugă Keira şi începu să-l caute din priviri pe nepotul lui Eden Cassidy.

- încerc să-l găsesc, spuse Meg, întorcându-se spre tânăra care o însoţea. Vrei să stai cu domnişoara Strong până atunci?

Keira o privi pe cealaltă fată, întrebător.

- Eu sun Cat, spuse aceasta. Cat Craigie, adăugă ea încet, jucându-se nervoasă cu lanţul poşetei.

Keira trebui să recunoască faptul că fata era o

variantă mai tânără a ei însăşi, exact aşa cum lăsase să se înţeleagă prietenul lui Daniel, la petrecerea de la familia Cassidy. Doar că era puţin mai înaltă.

- Deci, tu eşti Cat, replică jurnalista. Eu sunt Keira. Keira Strong. redactor-şef la revista la care lucrează Daniel. Mă bucur să te întâlnesc, Daniel mi-a vorbit foarte mult despre tine.

- Oh, spuse fata cu ochii în pământ. Nu-mi pot imagina ce v-a putut spune chiar atât de mult despre mine.

- Numai de bine, răspunse Keira râzând. Te admiră.

- Chiar? întrebă Cat, înrosindu-se. Şi despre dumneavoastră mi-a vorbit foarte mult.

- Tot numai de bine, sper, răspunse Keira surâzând.

- Da, vă apreciază.

- Şi eu îl apreciez. Daniel e foarte special.

- Da, cred că da, dar e si foarte complicat.

Keira surâse, amuzată.

- In plus, tatăl meu si unchiul lui sunt tot timpul în opoziţie, continuă Cat.

- Sper că disputele lor sunt rezonabile, comentă Keira
- si nu se ajunge la un conflict peste care nu se poate trece.

Cat nu răspunse.

- Nu-i spuneţi lui Daniel că v-am vorbit despre asta, vă rog.

In acel moment, Keira îl văzu pe Daniel că îi face cu mâna din mulţime si constată cu plăcere că faţa lui deveni si mai surâzătoare când o văzu pe Cat alături de ea.

In momentul următor, tânărul era deja lângă ele si prinzând-o pe Cat cu nonsalanţă de mijloc, îi spuse bucuros:

- Sunt fericit că te-ai decis să vii până la urmă, draga mea.

- Da, a fost drăguţ din partea ta că m-ai invitat.

- Vrei să-l vezi pe unchiul meu?

- Ah, nu, Daniel, te rog, spuse Cat, dându-se un pas înapoi si privindu-l speriată.

- Dar tot trebuie să vă-ntâlniţi la un moment dat; haide, Cat, nu-i un om rău. Nu-i asa, Keira?

Keira nu fu capabilă să scoată niciun cuvânt în

acest sens si Daniel o privi uimit.

Ce ar fi putut să spună? Că îl găseste foarte atractiv? Sau,
ce?

- De fapt, am o idee . Keira, as vrea s-o prezinţi tu pe Cat unchiului meu, continuă Daniel.

- De ce eu? întrebă Keira, mirată.

- Pentru că tu ai un talent special să-l joci pe degete, răspunse Daniel zâmbind larg.

- Dar asta e o minciună, Daniel. Nici nu-l cunosc foarte bine, răspunse Keira iritată si Cat se miscă, stânjenită, de pe un picior pe celălalt.

Cat îl trase pe Daniel usor de mânecă:

- Daniel, nu vreau să-l întâlnesc deocamdată pe unchiul tău, oricum. Am venit azi doar pentru că trebuie să vorbesc ceva cu tine, între patru ochi. Dacă n-ai nimic împotrivă, Keira, spuse ea, uitându-se în ochii tinerei femei, cu insistenţă.

- Bineînţeles că sunt de acord, răspunse Keira si porni
în căutarea lui Roxie.

Nu făcu însă nici câţiva pasi că Daniel si prietena lui fură din nou lângă ea:

- Keira, ai idee unde poate fi Eden? o întrebă Daniel, privind-o cu atenţie.

- Nu. Adică. Nu stiu dacă n-a plecat.

- Pe toţi sfinţii, Keira, trebuie să-l găsim! Şi repede!.. Cat mi-a spus că.

Daniel se întrerupse si se uită cu fermitate spre Cat.

- Trebuie să-i vorbesc despre asta si Keirei, continuă el. Bine?

După un moment de ezitare, Cat încuviinţă si Daniel continuă oftând:

- Cat tocmai mi-a spus că tatăl ei vrea să-l saboteze pe Eden. Asteaptă apariţia revistei ,, Natural Life", pentru a-i pune beţe-n roate cu distribuirea.

- Ah, nu trebuia să-i spui si ei, gemu Cat.

- E-n regulă, Cat, replică Daniel, în timp ce fata îsi sterse ochii plini de lacrimi.

- E o problemă între tatăl meu si unchiul tău, nu cred că a trebuit să mă amestec, mă simt mizerabil, comentă Cat.

- E bine că mi-ai spus. Eden va putea rezolva problema în mod diplomatic. Nu ţi-a spus unde

merge? Continuă
Daniel uitându-se disperat la Keira.

Aceasta scutură din cap, neajutortă, dar cineva din grupul vecin, auzind că-l căutau pe Eden, îl prinse pe Daniel de umeri.

- Dacă-l cauţi pe seful cel mare, atunci îl poţi găsi în camera alăturată. Tocmai m-am despărţit de el.

- Grozav, exclamă Daniel si iesi din încăpere, trăgând-o pe Cat după el.

Keira îi urmă si ea, desi ceva mai puţin grăbită.

Eden făcu ochii mari la vederea Keirei si aceasta simţi că
i se înmoaie genunchii, când îi văzu privirea albastră si adâncă, arzând de dorinţa de-a o avea.

Daniel îi explică imediat lui Eden cine era Cat si ce anume i-a spus, iar marele patron îi privi cu duiosie si încântare.

- Nu par să-i semeni tatălui tău, îi spuse Eden lui Cat, cu un surâs plin de căldură, după care se întoarse spre nepotul său:

- Avem ceva foarte important de discutat, Daniel, după ce se va termina petrecerea.

- Dar ce măsuri vei lua în legătură cu cele spuse de Cat?

- Voi merge si voi sta de vorbă cu tatăl ei si vom găsi o soluţie să ne împăcăm. Probabil, însă, e din nou o alarmă falsă, spuse el si adăugă, întorcându-se spre Keira: Te voi
contacta după ce voi afla cât de serioasă e situaţia.

Keira încuviinţă si ochii lor se-ntâlniră o clipă, înainte ca Eden să se îndepărteze.

După câteva momente, îl văzu cu Denver, după care nu mai dădu de el toată seara.

Când Roxie o lăsă, în sfârsit acasă, Keira suspină, eliberată. Toate stările prin care trecuse în acea seară o epuizaseră.

Ajunsă în pat, tânăra îsi simţi trupul atât de slăbit, încât părea că era bolnavă de săptămâni în sir.

De când îl stia pe Eden Cassidy, îsi spuse ea, cu tristeţe.

încercă însă să nu se mai gândească la nimic si curând adormi.

A doua zi dimineaţă, abia îsi băuse cafeaua,

când auzi o masină oprind în faţa casei ei.

Uitându-se repede pe fereastră, îl zări pe Daniel, care deja urca grăbit scările.

Keira îi iesi în întâmpinare:

- Am stat toată noaptea să-l asteptăm pe tatăl lui Cat.
Abia spre dimineaţă a ajuns acasă si am venit de acolo direct aici, să-ţi spun cum stau lucrurile, spuse el, fără niciun fel de altă introducere. Nu e niciun pericol.

- Ah, mulţumesc, Daniel. Vrei niste cafea?

- Nu. Sunt terminat. Mă duc acasă, să dorm. Ne vedem mai târziu.

După plecarea lui, Keira rămase în poartă, privind gânditoare masina care se îndepărta.

Nu trecuseră însă nici cinci minute de la plecarea lui Daniel si Keira văzu un Jaguar negru oprind în faţa ei si, imediat, capul lui Eden, iesit pe fereastră.

- Nici tu n-ai dormit azi-noapte? o întrebă el fără niciun fel de inflexiuni în glas.

- Foarte puţin, replică ea si îsi strânse imediat halatul de mătase la gât. Pe sub el nu mai avea

decât o cămasă de noapte foarte scurtă, asa încât acum se simţea ca si când ar fi fost goală în faţa lui.

- N-am nicio sansă să beau o cafea la tine? întrebă Eden Cassidy si Keira surâse amuzată.

Keira îl invită pe verandă si ea intră în bucătărie să aducă o ceascăde cafea.

- Vrei să mânânci, ceva? întrebă ea, întorcându-se.

- Nu, mulţumesc, o cafea îmi ajunge. Am trecut să-ţi spun că n-ai de ce să te îngrijorezi cu privire la bunul mers al revistei. Astăzi sunt foarte ocupat si nu mai aveam când să te anunţ acest lucru.

- Mulţumesc. Am aflat, deja. A fost si Daniel, mai devreme.

- Daniel? întrebă el surprins.

- Da, răspunse Keira, asezându-se pe unul din scaunele de lângă masă.

- A fost aici?

- Da, răspunse Keira, usor amuzată de uimirea lui.

- A fost aici, în miez de noapte? Continuă să se mire Eden Cassidy.

- Da. Nu, se corectă Keira.

- A fost sau n-a fost?

Tonul lui sarcastic o făcu pe tânăra femeie să se înrosească până-n vârful urechilor.

- Dacă mă lasi să termin ce am de spus, vei reusi să înţelegi. A stat toată noaptea la familia lui Cat si a trecut pe la mine cu doar câteva minute înainte de sosirea ta.

Keira se uită lung spre Eden, după care îi arătă usa.

- Iartă-mă, te rog, am avut si eu o noapte agitată si sunt prea obosită să mai discut toate acestea.

- Am venit aici imediat ce s-a încheiat sedinţa, pentru că am vrut să te linistesc, dar acum cred că nu-mi mai pasă nici dacă toată ţara intră în colaps, spuse el si se apropie de
ea, încet si senzual.

- Eu. Noi. Eden, cred că ar fi mai bine să pleci, acum, bâigui Keira.

Eden îsi plimbă mâna peste umerii ei, după care coborî spre sâni.

- Da, am foarte multe lucruri de făcut, dar cred

că e mai important să rămân aici.

Keira se ridică si se dădu înapoi, până când se lipi de perete.

Eden începu să-i mângâie usor buzele, pentru ca apoi să coboare pe linia gâtului până în locul în care-i simţi pulsul.

Nervii Keirei se întinseră la maximum, iar inima începu să-i bată cu atâta putere încât simţi că îsi pierde cunostinţa.

- Lasă-mă, Eden, te rog.

Bărbatul, însă, păru că n-o aude.

Continuă s-o mângâie, desfăcându-i halatul.

- Nu pot să mai rezist, sopti el.

- Nu poţi să mai rezisti? întrebă Keira iritată dar si speriată, în aceeasi măsură.

Buzele lui se apropiară de ale ei, în timp ce din pieptul lui iesi un sunet prelung, înfundat si primitiv. Degetele lui îi strânseră braţele până aproape de durere:

- Mă vrei, sopti el. Mă vrei. Nu-i asa? Mă vrei în aceeasi măsură în care te vreau eu. Spune-mi că-i adevărat, Keira...

Tânăra începu să-si scuture usor capul, dar, apoi, renunţă. Era prea evident că îl dorea cu toată

fiinţa ei, nu mai putea să se-ascundă:

- Da, se auzi ea, răspunzând cu sinceritate.

Capitolul 9

Eden o strânse în braţe cu putere minute în sir, imediat ce ajunseră în dormitorul Keirei.

Apoi îi mângâie părul si o sărută încet pe colţul gurii, întinzând-o usor pe patul larg si confortabil.

Keira simţi cum creste în ea dorinţa, tot mai mult si mai mult, cu fiecare clipă.

Braţele i se agăţară de gâtul lui, pieptul i se lipi de toracele lui puternic si buzele îi căutau buzele lui, fără-ncetare.

Cu degete de expert, Eden îi desfăcu cordonul halatului si o cuprinse de mijloc, după care gura trecu încet de la un sân la celălalt.

Aproape inconstient, Keira îsi vârî degetele în părul lui,

mângâindu-l cu delicateţe.

îmbătaţi unul de celălalt, se cercetau cu nesaţ, gemând de plăcerea descoperirilor.

Usor, usor, Eden îi dădu jos cămasa de noapte si o acoperi cu sărutări tandre si dese, ca si cum ar fi împânzit-o cu zeci de flori.

- Ştii ce ai fost în stare să faci din mine? sopti el, mângâindu-i dinţii cu vârful limbii.

- Ceea ce ai fost în stare să faci si tu din mine,

răspunse ea cu răsuflarea întretăiată si Eden râse scurt si extrem de erotic.

Mâinile lui coborâră apoi spre coapsele ei si o trase cu putere sub el.

Cu mâini tremurătoare, Keira încercă să-i descheie pantalonii, dar nu reusi, si-i ceru, rugătoare, ajutorul.

în următoarea clipă, Eden fu cu totul gol în faţa ei, mângâindu-i tot trupul, cu pasiune si căldură:

- N-am văzut nimic mai frumos în toată viaţa mea, sopti
el.

- Ah, si tu esti neînchipuit de frumos, replică ea, plimbându-si mâinile peste pieptul lui musculos.

Bărbatul se întinse apoi lângă ea, privindu-i trupul cu ochii sclipind de dorinţă.

Un moment, Keira se strânse, parcă înfricosată. îsi aminti repulsia pe care o simţise ori de câte ori Dennis o stăpânea.

Dar Eden nu e Dennis, îsi spuse ea imediat. Modul lui de a face dragoste e total diferit, cu siguranţă.

își ridică ochii spre bărbatul de lângă ea si el îi zâmbi cu căldură, luându-i mâna si ducând-o la buzele lui.

Senzualitatea lui o seduse cu totul, făcând-o să-i răspundă în acelasi fel.

Se sărutară din nou, explorându-se cu aceeasi foame amândoi si exclamând senzual la fiecare atingere.

Când îi prinse sfârcurile cu dinţii, Keira ţipă de plăcere, prelung si profund, arcuindu-se toată spre el.

- Ah, Eden, te rog.

Eden însă nu-i dădu timp să se mai gândească la altceva decât la plăcerea dăruită de mângâierile lui, când, cu dexteritate si fineţe infinită o atinse între coapse, aprinzându-i sângele si mai mult si făcând-o să-i strige numele aproape plângând de dorinţă.

Doar atunci bărbatul se întinse peste ea, pătrunzându-i în trup si miscându-se ritmic până când lumea toată păru să explodeze înlăuntrul si-n afara lor.

Apoi, încet-încet, tânăra femeia deschise ochii

si-l privi luminoasă, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obraji.

- Eden? sopti ea.

- Mmm?.

- Mulţumesc, spuse ea, cu gura ascunsă în curbura braţului lui, după care adormi fericită.

Când se trezi, era dimineaţa târziu si Eden plecase.

Keira îsi privi trupul gol si zâmbi satisfăcută amintirilor care o învăluiră imediat, cu dulceaţă.

Se ridică surâzătoare din pat si se duse în baie.

După un dus lung si fierbinte, se îmbrăcă într-o fustă strâmtă de denim si o bluză usoară de mătase.

Intră apoi în bucătărie, cu gândul de a-si face în grabă o cafea. Pe masă, zări imediat carnetul ei cu numere de telefon, deschis si proptit de o cescuţă.

Pe una din pagini stătea scris cu litere groase si mari:

,, Nu. Eu îţi mulţumesc."

Keira zâmbi cu toată faţa, bucuroasă si mulţumită.

Peste câteva clipe, însă, motanul care i se lipi

de picioare, o trezi din reverie.

- Nu e o zi minunată, Roger?

Acesta se apropie de bolul gol si-i aruncă stăpânei sale o privire mustrătoare.

Când se duse, însă, să ia o cutie cu mâncare pentru el, văzu că pe unul din scaune era o cutie goală, ceea ce însemna că Eden îi dăduse pisicii să mănânce înainte de a pleca.

- Roger!... Esti un mare actor, iubitule, exclamă Keira râzând.

Pisoiul se gudură din nou la picioarele ei.

- Ce părere ai de bărbatul care ne-a vizitat, Roger? Nu-i asa că e minunat? Şi vreau să-ţi spun că face dragoste atât de bine.

Dându-si seama ce anume spusese aproape fără voia ei, Keira se înrosi toată.

- Să nu sufli o vorbă despre asta, Roger, ai înţeles?

Motanul îsi reluă locul lui obisnuit pe sofa si o privi cu
capul lăsat.

Keira îsi petrecu restul zilei definitivând câteva articole pentru revistă, după care se ocupă de mici

treburi gospodăresti.

Spre seară, însă, văzând că Eden n-o mai caută, începu să se nelinistească.

Sunt doar o văduvă frustrată, îsi spuse ea cu ironie, dându-si seama cât de mult o afectează faptul că până la acea oră nu avea niciun semn de la Eden.

în timpul căsătoriei cu Dennis, sexul a fost pentru ea mai mult o obligaţie, un lucru pe care trebuia să-l îndeplinească în calitatea ei de soţie.

Cariera fusese totul pentru ea.

Când soţul ei începuse să se răcească si mai mult decât la început, Keira, încercând să salveze biata ei căsătorie, începu să citească o serie întreagă de cărţi cu privire la relaţiile sexuale. Astfel, însă, înţelesese curând că nu ea era problema, ci Dennis...

Nu existase niciodată tandreţe între ei si niciun fel de altă emoţie. Instinctiv, stiuse întotdeauna că nu era o frigidă, asa cum o acuzase Dennis de nenumărate ori. Reusise totusi s-o convingă de faptul că neînţelegerile dintre ei se datorau în mare măsură faptului că ea nu putea să-i

răspundă, din punct de vedere sexual.

Keira oftă. Ce diferită fusese în această zi cu Eden.

Mulţumită de ea însăsi, Keira se duse în bucătărie să-si prepare un sandvis pentru cină.

Roxie avea dreptate, se gândi ea. Nu putea face niciun fel de comparaţie între Dennis Şi Eden.

Dennis era doar un tânăr frumos, lipsit de caracter.

Eden însă era tot ce si-ar putea dori o femeie de la un bărbat.

Orice femeie din lume ar fi fericită să-i fie iubită.

Era îndrăgostită de Eden Cassidy.

Oh, nu! îsi spuse ea imediat. Nu putea fi atât de proastă.

- Nu sunt chiar atât de nesăbuită încât să fiu îndrăgostită de Eden Cassidy, nu-i asa, Roger?

Dar dacă sentimentele lor erau reciproce? Şi el era atras de ea.

Ah, nu putea fi adevărat. Eden Cassidy era înconjurat de o mulţime de femei strălucitoare, deci n-ar fi posibil să se îndrăgostească de o

femeie atât de comună ca ea.

- Ah, Roger, ce mă fac?

Roxie avusese dreptate. Fusese prea mult timp singură.

Adormise târziu si a doua zi dimineaţă întârzie la serviciu, pentru prima dată în viaţa ei.

- Probleme cu traficul? o întrebă Daniel, intrând în biroul ei imediat ce văzu că ajunsese la redacţie.

- Da, cam asa ceva, răspunse Keira, dându-si jos jacheta si asezând-o pe marginea scaunului.

- Azi a iesit primul număr al revistei. Cred că se va vinde ca pâinea caldă.

- Să sperăm, răspunse ea, zâmbind.

- Eden crede la fel.

- Adevărat? întrebă Keira, încercând să pară cât mai indiferentă, când simpla pomenire a numelui lui Eden făcea să-i bată inima ca si cum ar fi vrut să-i sară din piept.

- Da. L-am văzut ieri câteva minute, când a venit acasă să se schimbe. A avut o întâlnire foarte lungă cu tatăl lui Cat si pe urmă cu Denver. Acum, e în drum spre State.

Keira îl privi înmărmurită.

Dar nu-i spusese nimic despre asta, se gândi ea.

Când să-i fi spus? se întrebă apoi. Nu avuseseră timp ieri să discute despre asta.

- L-a sunat Megan si a plecat imediat. Mi-a spus că nu stie când se va întoarce.

Ceva ca niste gheare de fier strânse imediat inima Keirei. O simţi sângerând de durere.

Eden si Megan Donnelly. Cum putuse uita de asta? Relaţia lor nu era doar de afaceri, Daniel i-o spusese foarte clar.

- Păi, cred că trebuie să plec, îi ajunse la urechi vocea lui Daniel, ca venind de undeva de foarte departe.

- Bine, răspunse Keira, ocupându-se de hârtiile de pe biroul ei.

Dacă avusese nevoie ca nebunia ei să fie confirmată, atunci Daniel reusise s-o facă din plin.

Eden Cassidy nu avusese nicio intenţie să o facă parte din viaţa lui. Fusese atât de proastă să creadă că asa ceva ar putea fi posibil. Nu putea să renunţe la munca lui mai mult decât făcuse ieri, pentru a sta cu ea.

De ce trebuia să-i pese de asta? se întrebă Keira apoi. Avea si ea cariera ei.

în aceste condiţii, nici ea nu-si putea permite să aibă o relaţie serioasă.

Avuseseră nevoie unul de celălalt la un moment dat, îsi satisfăcuseră această necesitate si cu asta gata, nu trebuia să se mai gândească la nimic din ceea ce ţinea de problemele de genul celor întâmplate ieri.

N-ar fi putut fi mai mult, oricum.

Keira simţi că furia era pe punctul s-o facă să înnebunească, pentru că stia că nu-i va fi usor să treacă peste asta. O parte din ea se rupsese, la trezirea din vis.

Primul număr al revistei avusese un succes absolut răsunător, dar Keira nu se putuse bucura de asta. Ceea ce-i făcuse Eden îi umbrise toată bucuria.

Săptămâna trecuse greu si durerea se accentuase cu fiecare zi.

Umorul debordant al lui Roxie nu mai avu niciun efect asupra ei de astă dată, desi nu vroia să admită nici măcar faţă de ea însăsi că tăcerea

lui Eden era responsabilă de această lipsă de entuziasm.

în dimineaţa în care Daniel o anunţă că Eden se va întoarce în acea zi la prânz, inima Keirei începu parcă să
prindă viaţă din nou.

Poate. o va căuta, îsi spuse tânăra, plină de speranţă.

încercă totusi să nu se mai gândească la nimic altceva, decât la treburile pe care le avea de făcut.

Ochii îi zburară însă tot timpul la ceasul din perete, până când se făcu ora la care aterizase avionul lui Eden. Din acel moment, nu se mai dezlipi de lângă telefon.

Dezgustată de ea însăsi după o vreme, parcurse lista articolelor pentru numărul următor al revistei. Unul dintre articole lipsea.

înfuriată, Keira se ridică si se duse ţintă spre biroul lui Denver. Bătu cu putere în usă si intră mai înainte de a primi vreun răspuns.

- Ah, domnisoară Strong, făcu acesta. Intră, intră, adăugă el, ridicându-se si oferindu-i un scaun. Fă-te comodă. vrei niste cafea? Sau poate

preferi un ceai?.

- Nu, mulţumesc, mă simt perfect asa, răspunse ea, întrebându-se de ce-i displăcea Denver atât de mult. Aparent, omul era inofensiv, dar era ceva totusi care o făcea să nu-l suporte.

Denver se întoarse pe scaunul lui.

- Am primit adineauri planul pentru cel de-al doilea număr al revistei si mi se pare excelent.

- Da. Lucrurile merg chiar mai bine decât ne-am asteptat.

- Totusi, e abia începutul, zâmbi el. Climatul publicistic din ziua de azi e foarte imprevizibil.

Keira încuviinţă si deschise gura pentru a-i vorbi despre articolul care lipsea din planul celui de-al doilea număr, dar Denver continuă:

- E o mare responsabilitate pentru tine, draga mea, desi stiu că ai avut succes cu această revistă si înainte. Sunt sigur că cel de-al doilea număr va fi si mai bun decât primul.

- Da, de asta am venit. să discutăm despre cel de-al doilea număr, răspunse Keira cu răceală. Cel puţin unul din articolele aprobate de mine a dispărut de pe listă.

Denver îsi aseză mai bine ochelarii pe nas.

- Da, au fost niste probleme cu unul dintre ele. Cel cu problema poluării râurilor din State, scris de prietena ta, Gail Rosten.

Keira sări de pe scaun.

- Dar era absolut minunat. L-am discutat înainte, împreună cu ea.

Gail era foarte scrupuloasă cu fiecare dintre articolele ei si treceau uneori câteva luni până era de acord cu publicarea lor, din dorinţa de a-si aprofunda cât mai mult cercetările cu privire la un subiect sau altul.

- L-aţi respins? întrebă Keira, iritată.

- Păi, da. Era bine scris, dar prea provocator. Nu e de dorit să ne facem dusmani încă de la începutul apariţiei noastre pe piaţă. îl vom publica, poate, peste un timp.

- Rolul unei publicaţii este acela de a informa, replică tânăra. Consider că trebuie să avem coloană vertebrală încă de la început, pentru a fi o revistă onorabilă.

- Da, sunt de acord, sunt de acord, desigur, dar. articolul lovea o mulţime de parteneri de

afaceri ai lui Eden.Şi.

- Vreţi să spuneţi că nu vom face să ajungă la cititori o informaţie extrem de importantă doar pentru a nu-i ofensa pe cei din cercul lui Eden Cassidy?

- Păi. cred că e mai bine asa.

- A, consideraţi că nu e bine să mergem atât de departe, continuă Keira.

Denver surâse pe sub mustaţă si o privi peste ochelarii căzuţi pe vârful nasului.

- Nu văd de ce ne-am face probleme din asta.

- Eu nu sunt de acord cu acest sistem, replică jurnalista cu răceală. Nu stiu ce aţi vorbit cu Eden Cassidy, dar când am acceptat acest post, am cerut si mi s-a oferit independenţă editorială. Nu mi s-a spus că deciziile mele vor fi supuse votului.

- Cred că exagerezi, domnisoară Strong. în viaţă trebuie să stii să faci si compromisuri. Eu n-am făcut decât să te feresc de unele probleme în care ai putea intra si, neexperimentată cum esti, nu-ţi dai seama de asta.

-Vreţi să spuneţi că trebuie să satisfacem niste interese, pentru a continua linistiţi? Asta-i cenzură,

curată, domnule. Nu ne-aţi spus că asta intenţionaţi. Nici măcar n-aţi venit să discutaţi cu noi această problemă.

- Chiar asta intenţionam să fac, domnisoară Strong, dar mi-aţi luat-o înainte, zâmbi el.

- Nu sunt de acord ca articolele pe care le aprob eu să fie eliminate, insistă Keira.

- N-ai ţinut cont de faptul că cele mai multe dintre companiile atacate în articol îsi fac reclamă în publicaţiile noastre.. Nu doar în ,, Natural Life".

- Niciuna dintre acestea n-a fost numită direct. Şi dacă cineva se va simţi cu musca pe căciulă, cu atât mai bine.

- Articolul e incendiar. Nu e bine să-l publicăm în acest moment.

- Subiectul e provocator, într-adevăr, dar asta e de bun augur. Poate cineva se va hotărî să rezolve problemele semnalate.

- Domnisoară Strong. N-ai destulă experienţă de presă si dacă îmi permiţi. să-ţi aduc la cunostinţă. esti puţin naivă. Sunt lucruri pe care ar fi bine să le lasi în seama celor cu mai multă vechime în această meserie.

- Bine, atunci cred că va trebui să-l abordez pe domnul Eden Cassidy pentru a rezolva această neînţelegere.

- Domnisoară Strong, cred că e mai bine ca aceste probleme să fie rezolvate între noi, răspunse Denver, ridicându-se în picioare - si să nu-l amestecăm pe Eden Cassidy în toate acestea, chiar dacă esti. protejata lui.

Obrajii Keirei se înrosiră brusc.

- Uite ce e, domnule Clarkson, am obosit să văd că te îndoiesti de integritatea mea profesională.

- Nu iese niciodată fum fără foc, domnisoară Strong, răspunse acesta, cu un surâs plin de subînţeles. Dacă vei merge la el cu astfel de probleme, lumea va vorbi si mai mult.

- Gura lumii n-o poate nimeni astupa, spuse ea printre dinţi si iesi grăbită din birou.

Keira se întoarse la masa ei de lucru, cu sentimentul că era prinsă între ciocan si nicovală.

Trebuia să vorbească urgent cu Eden.

Dar poate chiar el fusese cel care îi poruncise lui Denver să supervizeze totul, desi ei îi spusese că îi va da mână liberă.

Putuse Eden să-i facă asta?

Trebuia să afle.

Făcu, deci, o copie a articolului scris de Gail si porni spre departamentul conducerii companiei Cassidy - Ford.

După ce deschise cu fermitate usa capitonată a impunătorului birou, dădu faţă-n faţă cu o femeie robustă, între două vârste, care îsi ridică imediat ochii din computer si o întrebă cu un zâmbet profesional:

- Vă pot ajuta cu ceva?

- As vrea să vorbesc cu domnul Cassidy.

Femeia se ridică încet de la masa ei de lucru.

- Aveţi fixată o întâlnire pentru ora asta?

- Nu, dar e foarte important să vorbesc cu dumnealui chiar acum.

- Mă tem că domnul Cassidy e ocupat în acest moment. Dacă puteţi suna luni dimineaţă, vă voi fixa o întâlnire .

- As vrea să-l văd acum. Puteţi, vă rog, să-i spuneţi că sunt aici?

- Abia a sosit de la aeroport si.

- Ştiu. Avionul lui a aterizat la ora unu. A avut

totusi patru ore la dispoziţie, pentru a-si relua activitatea, răspunse cu un zâmbet sarcastic Keira.

- Avionul a avut o întârziere foarte mare si domnul Cassidy abia a intrat în birou.

- Ascultaţi-mă, vă rog. N-are rost să ne pierdem timpul cu această discuţie. Anunţaţi-l, vă rog, pe domnul Cassidy că sunt aici si vreau să-l văd. Mă numesc Keira Strong.

Femeia ezită si Keira se întrebă dacă doar îsi imagină că femeia îsi schimbase expresia la auzul numelui ei.

- A, domnisoara Strong. Să văd ce pot face pentru dumneavoastră, spuse ea si dispăru printr-o nisă care dădea într-un hol foarte larg.

Nu, nu fusese simpla ei imaginaţie. Secretara se schimbase într-adevăr la faţă când îi spusese cum se numeste.

îi ceruse cumva Eden să n-o lase să intre la el?

Sper că nu încep să am paranoia, îsi spuse ea.

Era important să-l vadă, nu pentru ea personal, ci pentru revistă.

- Domnisoară Strong, spuse secretara revenind. Domnul Cassidy vă poate primi. Puteţi

intra chiar acum. A doua usă pe dreapta, adăugă ea, arătându-i drumul spre coridor.

- Mulţumesc, spuse Keira si se îndreptă în direcţia indicată.

După ce trase cu putere aer în piept, Keira bătu, hotărât, în usă.

Biroul îi păru mai mult decât spaţios si era decorat în

întregime în gri.

Ferestrele largi, cu vitralii, nu acopereau totusi panorama spre oras.

încăperea era dominată de un birou înalt, la care trona un scaun mare, din piele, pe lângă care erau asezate altele mai mici.

Totusi, toate acestea îi prinseră atenţia doar o fracţiune de secundă.

Aflată din nou faţă-n faţă cu Eden, Keira se simţi la fel de emoţionată ca-ntotdeauna.

Capitolul 10

Eden Cassidy tocmai iesise de sub dus, pentru că părul lui negru si des era încă umed si faţa mai purta încă urme de spumă de ras, pe care faimosul patron le stergea acum încet, cu un prosop minuscul.

O privi pe Keira lung si gânditor, după care aseză prosopul pe marginea unui scaun si începu să-si încheie cu grijă nasturii cămăsii.

Dacă nu fusese sigură de sentimentele ei până acum, tânăra femeie simţi imediat cât de mult îl dorea pe bărbatul din faţa ei si că adorarea aceasta era făcută să dureze toată viaţa.

Făcu totusi un efort să se comporte profesional.

Era o vizită de afaceri si nu trebuia în niciun caz să pară
altceva.

îi întinse asadar hârtiile pe care le avea în mână:

- Denver a înlăturat acest articol, care trebuia să apară în cel de-al doilea număr al revistei, spuse ea, încercând să-si stăpânească emoţiile.

- Ştiu, răspunse el scurt. M-a sunat cu câteva minute în urmă si mi-a spus punctul lui de vedere.

Asadar, Denver n-a pierdut timpul, îsi spuse ea. S-a grăbit să lămurească lucrurile înainte de sosirea ei.

- Nu cred că e necesar ca el să se amestece în aceste probleme, replică tânăra, ridicându-si bărbia.

- Poate putem ajunge la un compromis. Denver mi-a spus că articolul va putea fi publicat cu unele mici schimbări.

- Mici schimbări? repetă Keira indignată. Dar e ridicol. Orice schimbare transformă sensul întregului articol.

- Dar de ce trebuie să te baţi asa pentru acest articol fără însemnătate?

- Cred că îţi dai seama că nu e vorba doar de articol. întreaga mea poziţie ca redactor-sef e acum în joc.

- N-am citit încă articolul, răspunse Eden, calm. Poate reusim totusi să împăcăm si capra si varza.

- N-am chef de glume, Eden. Am impresia că libertatea editorială pe care mi-ai promis-o a fost doar o vorbă
aruncată-n vânt.

- Nu ai dreptate. Nu e stilul meu să procedez asa.

- Atunci înseamnă că Denver si-a arogat drepturi pe care nu i le-ai acordat. Noi nu ne amestecăm în treburile lui.

- N-ai dreptate. Denver e un om cu experienţă si ar trebui să ţii cont de părerile lui.

- Văd că anii mei de experienţă nu înseamnă nimic.

- Mi-ai luat vorba din gură, surâse Eden.

- Cred că am ajuns într-un punct critic. Nu pot conta pe cuvântul tău, replică ea, furioasă. Am crezut că mergi pe mâna mea, când mi-ai dat această slujbă, dar văd că m-am înselat. Sau e mai important pentru tine ce anume tratezi cu lacheii tăi.

- în mod sigur, lacheii mei nu-mi vor spune niciodată cum să-mi conduc afacerea. Nu uita, Keira, eu sunt stăpânul acestei reviste.

- Iar eu sunt stăpâna mea, spuse ea si se întoarse spre usă.

Exact în acel moment însă se auzi telefonul sunând:

- Am spus să nu fiu deranjat, Julie, răspunse el cu răceală, dar imediat schimbă tonul. Ah, bineînţeles. Fă-mi legătura, aduugă zâmbind si apoi, imediat, îsi îndulci vocea: Da, Megan.E minunat. Mă voi întoarce în State
luni, atunci. La revedere. Pe curând. Ai grijă de tine.

- A, pentru tine totul se măsoară în bani, izbucni Keira. Acest articol poate ofensa pe unii dintre finanţatorii tăi, nu-i asa? Pentru mine însă există lucruri mai importante decât banii.

- Ce vrei să spui, Keira?

- Că nu tragem la aceeasi căruţă.

- Cassidy-Ford nu e de acord să insulte în publicaţiile sale pe nimeni si cred că trebuia să stii deja asta. Denver stie politica noastră.

Keira simţi dintr-o dată distanţa care se instalase între ei în timpul cât nu se văzuseră.

- Denver mi-a spus că acest articol loveste în prietenii tăi.

- Cred că ai înţeles gresit. Politica noastră nu e totusi atât de rigidă.

- Asta mi-a spus. Şi reiesea că poţi pierde bani

prin publicarea articolului. Dar e ciudat că ai atât de multă încredere în ceea ce spune Denver încât nici măcar n-ai citit ce scrie în acest articol. A fost aprobat după ce s-au întreprins toate cercetările necesare. S-a lucrat profesionist. Nu poate fi nimic periculos în publicarea lui. Avem toate acoperirile legale.

- Keira, izbucni Eden Cassidy, furios de-a binelea.

Cred că esti mult mai periculoasă decât mi-as fi putut închipui vreodată.

- Atâta vreme cât joci cinstit, n-ai de ce să te temi, replică ea.

în următoarea secundă, Eden Cassidy fu lângă ea si-i ridică brusc bărbia:

- Nu mă face să răspund acuzaţiilor tale asa cum nu vreau, în cazul tău.

- Acum, încep să înţeleg multe despre tine, continuă ea, constientă că toate acestea puneau un zid între ei, pentru totdeauna, probabil. Dar o parte secretă a fiinţei ei nici nu-l mai vroia, astfel că îsi continuă discursul:

- Când m-ai întâlnit prima oară, m-ai acuzat că

mă culc cu nepotul tău, fără a fi interesat dacă aceste acuzaţii sunt fondate sau nu. O gravă tară de caracter, Eden.

- Te-am văzut în braţele lui, pe balcon, oricine ar fi gândit la fel.

- Ne îmbrăţisăm de multe ori, dar fără nimic erotic, explică ea.

- Da, la acel moment am văzut acest incident din perspective deosebite, spuse el si, schimbându-si brusc atitudinea, începu să o mângâie pe obraji.

- Mi-ai lipsit atât de mult, spuse el cu o voce atât de senzuală si de profundă, încât Keira avu imediat în faţa
ochilor tot filmul îmbrăţisărilor lor din patul ei.

I-a lipsit? I-a lipsit tot atât de mult cât i-a lipsit el, ei?

Apoi, imediat, o altă parte din ea începu să se răzvrătească, iritată.

Ah, da, ţi-am lipsit chiar atât de mult? Atunci de ce ai plecat fără să-mi spui niciun cuvânt si nici nu m-ai căutat, după aceea?

Modul în care ai vorbit la telefon cu Megan a

fost destul de edificator pentru mine. Şi acum, pleci din nou la ea?.

Trebuia să plece chiar acum de acolo si să termine pentru totdeauna orice gen de afacere cu el.

Keira se desprinse din braţele lui si puse pe masă articolul lui Gail.

- Cred că ar trebui să citesti articolul pentru a lua după aceea o decizie, spuse ea. Şi poate pe viitor Denver nu va mai lua nicio decizie fără a discuta cu colectivul redacţional, comentă Keira si se îndreptă spre usă. Abia puse însă mâna pe clanţă, când vocea lui o opri:

- Fugi din nou?

- A fost o întâlnire de afaceri, domnule Cassidy, si asa vreau să rămână.

- Ah, da, si tu nu amesteci niciodată plăcerea cu afacerile, nu-i asa?

- Consider că ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută între noi a fost o mare greseală, preciză Keira. Şi nu gresesc niciodată de două ori. Cred că e mai bine să uităm.

- Din nou? Ai mai spus asta o dată.

- Eu deja am uitat, spuse ea, fără a lua în seamă ironia lui.

Urmă o tăcere scurtă, în care tensiunea dintre ei crescu simţitor.

- Chiar ai uitat? întrebă el.

- Bineînţeles.

- Da, bineînţeles că ai uitat, domnisoară Strong si eu am uitat că ţi-ai făcut un obicei din a uita. Foarte bine. Acum, trebuie să-ţi spun noapte bună, pentru că sunt foarte ocupat, spuse el si începu să scrie ceva într-una din agendele de pe biroul lui.

Odată iesită din aria departamentului conducerii, Keira respiră usurată.

S-a terminat, deci.

Nu asta a vrut?

Putea fi mulţumită.

Ajunsă în biroul ei, se aseză imediat pe scaun, uimită totusi că nu se prăbusise în drumul de întoarcere.

îsi acoperi faţa cu palmele, dar îi fu imposibil să verse o lacrimă.

După câteva minute sună telefonul si întinse mâna să răspundă, mai mult dintr-un gest

inconstient, datorat multor repetări:

- Keira? spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

- Da, răspunse ea, obosită.

- Articolul va fi publicat exact asa cum e. Voi vorbi cu Denver.

- Mulţumesc, spuse ea, înainte de a realiza că legătura se întrerupsese, deja.

Mâna i se miscă lent si puse receptorul la loc, după care rămase multă vreme nemiscată.

Asadar, câstigase. Dar ce victorie amară, îsi spuse ea.

Tot răul fusese probabil spre bine, se gândi ea, fără prea multă convingere, însă.

Urmă o bătaie scurtă în usă si Roxie intră în birou ca o vijelie, asezându-se pe scaunul din faţa Keirei.

- Oh, ce bine e să stai puţin, după ce ai alergat toată ziua. Mă temusem că nu te mai prind la birou.

Keira se uită lung spre ceasul din perete. Era deja sase seara.

- Da, am avut de terminat ceva important.

- Vroiam să stiu dacă ţi-au plăcut florile.

- Ce flori? întrebă uimită Keira.

- Am văzut la recepţie cel mai mare buchet de trandafiri din viaţa mea. Când m-am uitat să văd pentru cine sunt, am văzut numele tău.

- Haide, Roxie, n-am primit nicio floare, a fost probabil o greseală.

- Le-am văzut cu ochii mei. Luni dimineaţă. Erau adresate Keirei Strong. Şi scrisul era foarte distins, vreau să spun. Poate le-au dus în biroul conducerii. E ceva ciudat, aici. sau în sala de mese.

- Nu stiu, eu mi-am luat prânzul la birou.

- Hai să vedem, spuse Roxie si o trase pe Keira de mână.

într-adevăr, în sala de mese, jos într-un colţ trona un

buchet imens de trandafiri, pus într-o vază foarte mare.cu petalele aproape ofilite.

- Ce ţi-am spus?. întrebă Roxie victorioasă, după care luă plicul dintre flori si-l înmână Keirei.

,, Un foarte bun prieten de-al meu din State s-a îmbolnăvit grav si a trebuit să plec. Nu stiu dacă voi mai putea să te contactez, dar mă voi gândi

mereu la tine. Eden."

- Ei, ce-a fost asta? întrebă Roxie.

- Pofim? întrebă Keira dusă pe gânduri si Roxie ţistui din buze exasperată.

- Nu e de la Eden Cassidy?

Keira nu răspunse, dar scoase un oftat atât de profund,
încât Roxie se îngrijoră:

- Pentru numele lui Dumnezeu, Keira, dar ce e cu tine?

- Scrie că s-a dus la un prieten bolnav, din State.

- Da, probabil Kyle Ferguson. Am auzit că tocmai se logodise cu Megan când doctorii l-au diagnosticat cu cancer. Ghinion..

- Cred că am făcut o greseală imensă, Roxie, spuse Keira.

- Bine, atunci du-te si spune-i lui asta, replică Roxie, privind-o cu subînţeles.

- Nu stiu dacă mai pot schimba ceva.

- Merită să-ncerci. Hai, vin cu tine până la intrarea în biroul lui, pentru suport moral.

Urcară astfel din nou în departamentul

conducerii concernului si Roxie se opri la intrarea în biroul lui Julie

- Hai, mult noroc. Şi nu uita că vreau să-ţi fiu nasă la nuntă.

Keira zâmbi preocupată si, după ce bătu de câteva ori în usă, intră.

înăuntru însă nu era nimeni, de astă dată.

Să fi plecat Eden atât de curând?

Dacă intra neanunţată în biroul lui?

Deodată, însă, îi veni o idee. Luă telefonul si formă numărul lui de interior:

- Eden Cassidy, răsună vocea la celălalt capăt al firului.

în primul moment, Keira se gândi să închidă.

- Da? Se auzi din nou vocea lui Eden.

- Eden. Sunt. Keira, spuse ea, aproape paralizată de îndrăzneala gestului ei.

După o pauză lungă, Eden întrebă din nou, dar mult mai iritat:

- Da?

Keira trase aer în piept si încercă să-i explice:

- îmi pare rău. N-am stiut nimic despre flori până acum. Nu le-am primit. Vreau să spun. Doar..

Le-am găsit. Şi am citit biletul. M-am gândit.

- Am cerut să-ţi fie înmânate luni dimineaţă, spuse el.

- Da. Dar le-a văzut Denver si. Au fost puse în sala de mese. Eu le-am văzut abia acum.

- Şi ai crezut că am plecat fără să-ţi las niciun cuvânt? Cum ai putut să crezi asta despre mine, Keira?

- Da. îmi pare rău. vreau să mă ierţi si pentru.. Mă tem că am exagerat si când am venit să-ţi vorbesc despre articol. Nu trebuia să abordez acel ton.

- Da, ai exagerat, dar având în vedere circumstanţele . îmi pot da seama acum ce ai simţit.

- Mulţumesc pentru înţelegere. Florile au fost absolut extraordinare.

- Atunci, spuse Eden după un timp. Putem să uităm conversaţia avută si s-o luăm de la început? As vrea să nu mai existe niciun fel de conflict între noi, niciodată, să discutăm întotdeauna cu calm si în bună înţelegere. Nu cred că e atât de greu. Crezi că e posibil?

- Da. Ar fi cel mai bun lucru. As fi fericită dacă ar fi asa. Sper să fie asa de acum încolo .

- îmi amintesc că la petrecerea lui Sam mi-ai spus ceva de genul că m-ai suna numai în cazul în care chiar n-ai mai putea fără mine. si ziceai că asta nu s-ar întâmpla niciodată. Pot să mă gândesc acum că. s-a întâmplat?

Keira tăcu o vreme.

Ştia că această convorbire putea fi interceptată. dar îl iubea pe Eden si nu vroia să-l piardă.

- Da, sopti ea..

- Nu te misca de acolo. Vin imediat la tine. Şi Keira. Vreau să consolidăm ceea ce ai spus cu o pecete. gură la gură.

Peste câteva momente, Eden era în faţa ei.

Se priviră lung în ochi, după care bărbatul îsi desfăcu braţele si Keira alergă bucuroasă spre el.

- Hai să intrăm în biroul meu, sopti el si o luă în braţe. Nu mai rezist fără să te sărut si aici poate intra oricând cineva, desi acum chiar nu mai are importanţă, draga mea.

După ce se aseză cu ea pe scaunul moale de

piele din spatele mesei sale de lucru, Eden începu s-o sărute cu pasiune, exact ca în ziua în care o întinsese pe patul din dormitorul ei.

- Dumnezeule, Keira, ce mi-ai făcut? sopti el, cu respiraţia întretăiată. Iubito. Vrei să te căsătoresti cu mine? Nu mai sunt în stare să trăiesc fără tine.

- Să. să mă căsătoresc cu tine?. Eden. Esti sigur?

- Toată lumea stie deja că sunt îndrăgostit de tine, Keira Strong . Dacă sunt sigur? N-am fost niciodată mai sigur de nimic în viaţa mea. Tu?

- Şi eu sunt îndrăgostită. Vreau să spun. Te iubesc.

- Mulţumesc, răspunse el si o sărută cu si mai multă pasiune decât până atunci.

Mă simt ca un scolar în faţa ta, Keira Strong . Ştii asta? Ai o mare putere asupra mea.

- Serios? glumi Keira.

- Da, m-ai transformat total. Nu stiu cum ai reusit, ce fel de vrăji ai făcut, dar sunt atât de departe de cel care eram înainte de a te întâlni.

- Ştii că am crezut că esti iubitul lui Megan?

- Eu, cu. Megan? Niciodată. E cu cel mai bun prieten al meu.

- Ştiu asta, acum. M-a informat Roxie.

- Nu m-am gândit niciodată să am cu tine doar o relaţie fizică. întotdeauna m-am gândit să te iau în viaţa mea pentru totdeauna. Esti cea mai inteligentă si cea mai atractivă femeie pe care am văzut-o vreodată.

- Chiar sunt sexy? glumi din nou Keira. Mă vezi tu asa? Nu-mi vine să cred, dar sunt fericită că mă consideri atât de atrăgătoare.

- Extraordinar de sexy, surâse el.

- Cred că de fapt sunt doar un receptor foarte bun.

- Ţi-a plăcut să faci dragoste cu mine? Spune-mi sincer. Nu vreau să existe nicio umbră între noi.

- Da. Esti nemaipomenit, esti. impresionant, esti.

- Un simplu da ar fi fost de-ajuns, spuse el, punându-i un deget pe buze. Abia astept să fim din nou în dormitor.

- Nu cred că avem nevoie de un dormitor pentru asta, răspunse Keira si-l privi cu o dorinţă nemărginită. Am asteptat deja destul.

Sfârşit